

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · tercer període · sèrie P · núm. 38

Ple del Parlament

Sessió 22, primera reunió, dimarts 6 de maig de 2025

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista	4
Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants	4
Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'apagada elèctrica generalitzada del 28 d'abril 350-00004/15	5
Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut 300-00120/15	44

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.1

La sessió s'obre les tres de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Compareixença del president de la Generalitat davant el Ple per a informar sobre l'apagada elèctrica generalitzada del 28 d'abril (tram. 350-00004/15). President de la Generalitat. Substanciació.
3. Proposició de llei de modificació de la Llei 16/2014, de 4 de desembre, d'acció exterior i de relacions amb la Unió Europea, i creació del Cos d'Acció Exterior i Unió Europea de la Generalitat de Catalunya (tram. 202-00018/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació de les esmenes presentades en la tramitació en lectura única (text presentat: BOPC 109, 17).
4. Decret llei 5/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria fiscal, de despeses de personal i altres d'administratives (tram. 203-00011/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
5. Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 203-00012/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
6. Decret llei 9/2025, de 29 d'abril, pel qual es modifica el Decret llei 6/2025, de 25 de març, pel qual s'adopten mesures urgents en matèria de l'impost sobre les estades en establiments turístics (tram. 203-00014/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
7. Decret llei 7/2025, de 25 de març, de concessió d'un suplement de crèdit als pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2023 prorrogats per al 2025 (tram. 203-00013/15). Govern de la Generalitat. Debat i votació sobre la validació o derogació del decret llei.
8. Proposició de llei de garanties del finançament del sistema educatiu català amb un mínim del sis per cent del producte interior brut per a l'educació (tram. 202-00058/13). Comissió promotora. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presentat: BOPC 469, 98).
9. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de joventut (tram. 300-00120/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de mobilitat a la vegueria de Lleida (tram. 300-00119/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
11. Interpel·lació al Govern sobre la política energètica (tram. 300-00126/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
12. Interpel·lació al Govern sobre la qualitat del primer cicle d'educació infantil (tram. 300-00121/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
13. Interpel·lació al Govern sobre l'educació concertada (tram. 300-00122/15). Susanna Segovia Sánchez, del Grup Parlamentari Comuns. Substanciació.
14. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut (tram. 300-00124/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
15. Interpel·lació al Govern sobre el model de cooperació al desenvolupament (tram. 300-00123/15). Grup Parlamentari de VOX en Catalunya. Substanciació.
16. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques d'esport (tram. 300-00125/15). Grup Parlamentari de Junts. Substanciació.
17. Interpel·lació al Govern sobre la situació laboral i les millores en la seguretat en relació amb el dret a la salut en l'àmbit del treball (tram. 300-00109/15). Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Substanciació.
18. Interpel·lació al Govern sobre l'ús del vel islàmic als espais públics (tram. 300-00113/15). Grup Mixt. Substanciació.

19. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques de turisme (tram. 302-00089/15). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

20. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impacte dels darrers esdeveniments econòmics internacionals en el teixit empresarial català (tram. 302-00090/15). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

21. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el model productiu i les perspectives de futur del Camp de Tarragona (tram. 302-00093/15). Grup Parlamentari Comuns. Debat i votació.

22. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre el frau dels empadronaments massius (tram. 302-00088/15). Grup Parlamentari de VOX en Cataluña. Debat i votació.

23. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la mobilitat a Catalunya (tram. 302-00091/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

24. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política econòmica (tram. 302-00092/15). Grup Parlamentari de Junts. Debat i votació.

El president

Comença la sessió.

Senyores i senyors diputats, vagin ocupant els seus escons, si us plau. (*Remor de veus.*) Els prego silenci. Ja saben que és un compromís d'aquesta Mesa ser extraordinàriament puntuals a l'hora d'iniciar les sessions parlamentàries.

La llista de les preguntes a respondre oralment en el Ple està inclosa en el dossier del Ple. D'acord amb l'article 164 del Reglament, se substanciaran demà al matí com a primer punt de l'ordre del dia d'aquesta sessió plenària.

Així mateix, els faig avinent que quatre diputats i dues diputades han delegat el seu vot per a aquesta sessió plenària: els diputats Carles Puigdemont i Casamajó, Lluís Puig Gordi, Joaquim Calatayud i Casals i la diputada Anna Feliu i Moragues, del Grup Parlamentari de Junts, han delegat el seu vot en el diputat Albert Batet i Canadell. El diputat David Pérez Ibáñez, del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, ha delegat el seu vot en la diputada Elena Díaz Torrevejano. La diputada Tània Verge Mestre, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, ha delegat el seu vot en la diputada Ester Capella i Farré per als dies 6 i 7 de maig.

Manifestació de condol i de condemna de la violència masclista

Malauradament, he de comunicar-los un nou feminicidi des del darrer Ple. D'acord amb les dades oficials del Departament d'Igualtat i Feminisme, el passat 18 d'abril va morir assassinada la Marta a Calafell. Amb ella ja són dues les víctimes mortals per violència masclista enguany a Catalunya.

En nom de la cambra, lamento i condemno aquest crim i reitero el compromís del Parlament en l'erradicació de qualsevol forma de violència masclista.

D'acord amb el protocol de dol del Parlament de Catalunya contra les violències masclistes, la Mesa convoca un minut de silenci demà al migdia, en suspendre la sessió del Ple, davant de la façana del Palau del Parlament.

Compliment de la Moció 111/XII, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants

Finalment, i en compliment d'allò que estableix la Moció 111/XII del Parlament de Catalunya, sobre les operacions de rescat a la Mediterrània i les polítiques d'acollida de migrants, els informo que, segons les dades oficials de l'Organització Internacional de les Migracions, des de l'inici d'aquest any 2025 hi ha un total de 499 víctimes mortes i desaparegudes a la Mediterrània.

Compareixença del president de la Generalitat per a informar sobre l'apagada elèctrica generalitzada del 28 d'abril

350-00004/15

El segon punt de l'ordre del dia és la compareixença del president de la Generalitat davant del Ple per informar sobre l'apagada elèctrica generalitzada del 28 d'abril. D'acord amb l'article 172 del Reglament, té la paraula el president de la Generalitat, el molt honorable senyor Salvador Illa i Roca.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

President del Parlament, consellers i conselleres, diputats i diputades, comparec per setena vegada davant d'aquesta cambra d'ençà que vaig assumir la presidència de la Generalitat de Catalunya. En aquesta ocasió comparec a petició pròpia per rendir compte de la resposta del Govern de la Generalitat davant de l'apagada elèctrica del passat dilluns dia 28 d'abril.

Avui es compleixen vuit dies d'ençà que el sistema elèctric de la península –de la península Ibèrica, Espanya i Portugal–, i també part del sud de França, patia una incidència inèdita: l'anomenat zero energètic, és a dir, la caiguda sobtada i generalitzada de la xarxa elèctrica a tota la península.

Senyores i senyors diputats, no hi ha precedents d'un fet com aquest. Què va passar? Què sabem fins ara del que va passar? Tres fets encadenats expliquen, segons els tècnics, el que va passar. En primer lloc, a les 12.33 i 16, cau un grup de generació elèctrica a la zona sud-oest, presumiblement a Extremadura, que s'aconsegueix estabilitzar; 1,5 segons després torna a caure un grup de generació a la mateixa zona –presumiblement el mateix, però no se sap segur– i no s'aconsegueix estabilitzar; 3,5 segons després França talla la interconnexió amb Espanya, que en aquell moment estava funcionant –Espanya– en mode exportació d'energia cap a França.

Ahir, dia 5 de maig, la vicepresidenta de Transició Ecològica, la vicepresidenta Aagesen, va explicar que es va detectar una incidència a la xarxa dinou segons abans i que es va poder recuperar. Per tant, segons aquesta nova informació, el dia 28 s'haurien produït tres episodis d'oscil·lacions. Els dos primers es recuperen i el tercer precipita la caiguda total del sistema elèctric.

Finalment, el sistema elèctric espanyol i portuguès entren en col·lapse total. Això és el que sabem a data d'avui, amb certesa.

Què no sabem? Doncs no sabem quina planta, de quina tecnologia i de quina potència va fallar inicialment, ni per quina raó va fallar. No sabem per què una hipotètica caiguda d'una planta al sud-est de la península fa que França interrompi de manera automatitzada la interconnexió amb Espanya; per què s'interromp aquesta interconnexió. I no sabem per què el tall de la interconnexió amb França provoca la caiguda del sistema energètic ibèric, quan aquesta interconnexió representa al voltant d'un cinc per cent del total del volum, només un cinc per cent.

El president

President, li demano que s'aturi un moment. Algun diputat ens planteja que no se sent prou. Ens ho confirmen en aquesta banda d'aquí? *(Pausa.)* Ara se sent prou? *(Pausa.)* No sé si és un tema de des..., de..., que no està prou ajustat el sistema... *(Rialles.)* Que ràpids de reflexos, eh?

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Em sembla, senyor president, que estic ajustat.

El president

No està prou ajustat el sistema de megafonia o...

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Em sembla que estic ajustat, però no ho sé. *(Rialles.)*

El president

Molt bé. No, vostè, segur; el sistema de megafonia. Per tant, demanaria també als serveis tècnics que ho poguessin supervisar. En qualsevol cas, president, pot continuar.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies. Se'm sent bé ara? (*Veus de fons.*) Gràcies. Estaven els micròfons una mica desajustats. Els micròfons; no, jo, crec. (*Rialles.*)

En fi, els hi he dit, doncs, què sabem fins ara i què no sabem. I, per tant, cal esbrinar les causes que han provocat aquesta situació.

Què va fer el Govern de Catalunya davant d'aquest episodi, hi insisteixo, inèdit? De fet, he trobat dos únics precedents, incomparables amb el que va passar. Un que es va produir al juliol del 2023, el 30 de juliol de 2023. Un incendi a la central tèrmica del Palmar va provocar el col·lapse de la xarxa elèctrica insular de la Gomera, i el subministrament no es va restablir fins al dimarts 1 d'agost, tres dies després –a la Gomera.

I l'altre precedent, que probablement recordin tots vostès, es va produir el 23 de juliol de 2007, amb l'incendi d'una subestació elèctrica al passeig Maragall, que va deixar 350.000 habitatges i sis districtes sense llum durant seixanta hores.

Però són episodis circumscrits a una part del territori que tenen una causa coneguda, que és un incendi d'una subestació, un incendi d'una estació de generació.

El que va passar és inèdit, hi insisteixo. I el Govern de Catalunya, què va fer? Doncs, primer, deixin-me recordar-los les competències que té la Generalitat de Catalunya compartides en matèria d'energia, segons l'article 133 del nostre Estatut d'autonomia. Aquestes competències comprenen la regulació i l'autorització d'instal·lacions de producció, d'emmagatzematge, transport i distribució, sempre que estiguin íntegrament situades en territori català, així com l'exercici de funcions d'inspecció i control sobre aquestes instal·lacions. A més, la Generalitat de Catalunya pot desenvolupar normes sobre la qualitat del subministrament i promoure activament les energies renovables i l'eficiència energètica. Això pel que fa a matèria d'energia.

Pel que fa a matèria de protecció civil, d'acord amb l'article 132 del nostre Estatut, la Generalitat de Catalunya ostenta competència exclusiva –exclusiva– en matèria de protecció civil. I aquesta competència inclou la planificació i la regulació del sistema, la direcció i la coordinació d'emergències dins de tot el territori de Catalunya.

En aquest marc, d'ençà de les 12.33 del dilluns 28 d'abril, hora d'inici de l'apagada, del zero energètic, la Generalitat de Catalunya va assumir la gestió integral de l'emergència fins al final, i vam actuar d'acord amb quatre prioritats: protegir les persones –primera prioritat–; recuperar, ajudar a recuperar el servei –segona prioritat–; col·laborar amb totes les administracions, en particular l'Administració local i el Govern d'Espanya –tercera prioritat–, i –quarta prioritat– informar de forma veraç la ciutadania.

La primera prioritat, des del primer minut, va ser garantir la protecció de la ciutadania, sobretot de les persones més vulnerables, i evitar danys personals o mals majors. Vam activar els plans del Procicat, pla territorial de protecció civil de Catalunya, a les 13.07, i el Plaseqcat, pla especial d'emergència exterior del sector químic, a les 13.16 hores. I vam fer un seguiment del pla Penta, activat pel Govern d'Espanya, perquè és la seva responsabilitat, de les centrals nuclears d'Ascó i Vandellòs a Tarragona.

Des dels primers minuts de l'emergència, vam activar les xarxes comunicatives de protecció civil i dels comptes oficials de la Generalitat per emetre comunicats i recomanacions.

A les 12.55, el Govern ja va convocar el comitè de crisi, que es va reunir per primer cop a les dues, a les 14 hores, presidit per mi mateix. Hi van assistir els consellers i conselleres de Presidència; d'Interior i Seguretat Pública; de Justícia i Qualitat Democràtica; de Territori, Habitatge i Transició Ecològica; de Salut; d'Educació i

Formació Professional; de Drets Socials; d'Empresa i Treball. Hi van assistir també el secretari de Telecomunicacions i Transformació Digital i el secretari de Govern Locals i el director general dels Mossos d'Esquadra, amb els comandaments, naturalment, de Protecció Civil, Mossos d'Esquadra, de l'Agència de Ciberseguretat de Catalunya, del Servei d'Emergències de Catalunya i de la directora general d'Energia. I també vam convocar-hi els responsables d'Endesa, Redeia i Renfe.

En menys de vint-i-quatre hores, vam celebrar fins a sis reunions d'aquest comitè de crisi del Govern, amb les corresponents compareixences informatives en acabat d'aquestes: la primera compareixença, a les 16 hores, de la consellera Parlon; a les 18.15 hores, de la consellera Parlon; a les 20.30 hores, de mi mateix; a les 23.30 hores, de la consellera Parlon. Això el dilluns dia 28. I el dimarts dia 29 a les 8.30 hores, de la consellera Parlon; a les 11 hores, de la consellera Paneque –roda de premsa posterior al Consell Executiu–, i a les dues, de mi mateix.

Simultàniament, a les 13.20 hores, el Centre de Telecomunicacions i Tecnologies de la Informació, CTTI, va reunir el seu comitè de crisi amb proveïdors per acotar l'abast dels serveis crítics de Catalunya. A les 13.30 hores, es van reunir els comitès del Cecat i del Procicat. A les 13.50 hores, els Mossos d'Esquadra van activar el sistema de comandament d'incidents. I també des d'un bon primer moment hi va haver reunions i contacte permanent amb les entitats municipalistes.

Una de les prioritats va ser garantir el funcionament dels serveis essencials i de les infraestructures crítiques de Catalunya. Vam assegurar el subministrament de gasoil i la seguretat de les infraestructures crítiques com ports, aeroports, centrals nuclears i comissaries. Els hospitals van activar els seus grups electrògens, garantint la seva autonomia i podent així seguir funcionant amb..., no diré amb normalitat, però atenent aquelles intervencions crítiques, cap de les quals va ser reprogramada; només aquelles que no eren urgents.

Es va reorganitzar la flota del Servei d'Emergències Mèdiques de Catalunya per poder adaptar-se a les necessitats més urgents que oferien les circumstàncies. I en atenció primària, en menys de vint-i-quatre hores, es van poder reprogramar la majoria de les visites.

També vam activar la resposta dels serveis d'emergència i seguretat. Els Mossos d'Esquadra i Protecció Civil van coordinar la comunicació i es van centrar en l'atenció en els problemes de seguretat ciutadana i mobilitat. Els Bombers de la Generalitat i els Bombers de l'Ajuntament de Barcelona –de Barcelona– van dur a terme un gran nombre d'actuacions, moltes d'elles relacionades amb el rescat de persones que van quedar atrapades en ascensors. Va haver-hi un total de 1.300 actuacions. Els serveis d'emergències 112 i 061 van gestionar un volum molt elevat de trucades, gairebé catorze mil trucades, davant de les set mil habituals que rep el 112.

Durant la nit vam reforçar la seguretat amb 7.120 agents de Mossos d'Esquadra, corresponents, alguns d'ells, als cossos de la Brimo i l'ARRO, per garantir la seguretat a tot el territori de Catalunya.

Pel que respecta a la mobilitat i el transport, els serveis ferroviaris van ser els més afectats, amb una interrupció que va implicar el desallotjament progressiu de passatgers en trens aturats. Els trens que es van evacuar van ser, en primer lloc, un tren a les Borges Blanques, a l'Albi, amb quatre-centes persones evacuades al pavelló de l'Albi. A Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, quatre trens afectats i evacuats. Es va evacuar també l'aeri de Montserrat. A Martorell, 410 persones evacuades. A Sant Boi, 350 passatgers evacuats. A Castellbisbal, quatre-centes persones evacuades. El tren d'alta velocitat que es va aturar a Rubí, 410 persones afectades. I també un tren d'alta velocitat al Camp de Tarragona, amb quatre-centes persones afectades.

El servei de Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya va quedar normalitzat totalment a les cinc de la matinada del dimarts dia 29. Rodalies va recuperar gradualment i progressivament el seu servei durant el dimarts dia 29. El metro i el

Trambaix, a la mateixa tarda del dilluns dia 28, aproximadament a dos quarts de sis, es van reactivar algunes línies progressivament. I a les cinc de la matinada del dimarts dia 29, el servei va quedar restablert en la seva totalitat.

Mitjançant la col·laboració amb Protecció Civil, ajuntaments i Creu Roja, es van organitzar centres d'acollida especials per a persones evacuades del transport ferroviari. A l'Albi, les Garrigues –a les Garrigues–; a Flix, Ribera d'Ebre; a l'estació de l'AVE del Camp de Tarragona, al Tarragonès; a Mataró, al Maresme; a Barcelona, estació de Sants, Barcelona Sant Andreu Arenal i, a Barcelona Eixample, a l'estació del Nord; a Girona, a Castellbisbal, i a Castellbisbal, al Vallès Occidental.

Pel que fa al servei d'autobús, es va veure afectat degut a un augment molt important de passatgers. Per oferir alternatives al servei ferroviari, es va allargar l'horari de bona part de les diferents línies de bus dels diferents operadors.

En l'àmbit educatiu, els centres escolars van mantenir l'activitat ordinària el dia de la incidència, dilluns dia 28, i el dimarts dia 29 van obrir les seves portes.

Així doncs, es va aconseguir protegir la ciutadania en una situació complexa i no exempta de riscos. Primera prioritat, doncs, protegir les persones.

Segona prioritat: ajudar a recuperar el servei el més aviat possible. Es va treballar intensament –els responsables de Red Eléctrica i d'Endesa, i en col·laboració amb el Govern d'Espanya– per ajudar a recuperar el servei el més aviat possible. Vull, en aquest punt, agrair la disponibilitat que van tenir, com no pot ser d'una altra manera, els responsables, hi insisteixo, de Red Eléctrica a Catalunya i d'Endesa a Catalunya, i tots els altres operadors privats.

De fet, Catalunya va ser una de les primeres zones que es va començar a recuperar, gràcies a la interconnexió amb França i a la generació hidroelèctrica i de cicle combinat. A les 16 hores del dilluns dia 28, un disset per cent de la demanda estava recuperada. A les 18.30 hores, un quaranta-u per cent de la demanda estava recuperada, amb una generació d'uns 1.900 megawatts de potència. Perquè vostès tinguin una comparativa, la potència màxima en un dia ordinari a Catalunya, en el pic màxim, és de cinc mil megawatts. A les 23 hores, un seixanta-tres per cent de la demanda estava recuperada, i 2.850 megawatts de generació en aquell moment. A la 1.30 hores de la matinada, s'aconsegueix la recuperació de la pràctica totalitat de Catalunya. I, a les 7 hores del dia 29, el dimarts dia 29, la recuperació és d'un 99,9 per cent.

Protecció de les persones, recuperació del servei progressiva –que en el cas de Catalunya, hi insisteixo, a les set de la matinada era pràcticament total.

Tercer principi: col·laboració amb la resta d'administracions, en particular amb el Govern d'Espanya, per l'abast de la incidència i per la localització de la incidència i per la responsabilitat que té, en aquest cas, Red Eléctrica sobre la xarxa de transport elèctric, que és el que va causar aquest zero energètic, però també amb l'Administració local, amb el món municipal i també amb la resta de grups parlamentaris, als que vam informar. Vull agrair, en aquest sentit, la disponibilitat a la col·laboració de totes les administracions i el treball que va haver-hi conjunt per revertir una situació, hi insisteixo, excepcional.

I quart, principi d'informació. Informació amb un triple objectiu: perquè la població tingués accés el més ràpid, el més fàcil i el més veraç possible a la informació, tenint en compte les dificultats que implicava l'apagada elèctrica per al funcionament dels canals de difusió. Durant tota l'emergència, com ja he explicat, el Govern vam comparèixer davant els mitjans de comunicació en un total de set ocasions en menys de vint-i-quatre hores; de fet, després de cada comitè de crisi i després del Consell Executiu, per retre compte de l'estat de la situació.

La consellera d'Interior i Seguretat Pública, Núria Parlon; el conseller de Presidència, Albert Dalmau, i jo mateix vam estar presents a les instal·lacions del Cecat per dirigir i coordinar els sistemes de protecció civil durant la nit del dimarts dia 29, la matinada de dimarts dia 29. La consellera Parlon fins a les tres de la matinada, i el conseller Dalmau, a partir de les tres de la matinada. El Govern va traslladar

informació de manera fluida als alcaldes i alcaldesses, diputacions i entitats municipals, a més de donar compte als grups parlamentaris de la situació que estàvem vivint i del que coneixíem i estàvem portant a terme. Amb relació als grups parlamentaris, va ser en concret el conseller de Presidència qui va contactar amb els seus responsables en diverses ocasions al llarg de la jornada.

Deixin-me destacar i agrair –no només destacar– el paper rellevant, fonamental, que van tenir els mitjans de comunicació. I deixin-me fer un esment –no és habitual que el faci, però el vull fer– d'especial agraïment i reconeixement al desplegament dels mitjans públics d'informació de Catalunya, de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals –TV3 i Catalunya Informació. Això és un servei públic. I en aquest dia es van comportar, des del meu punt de vista, com a servei públic. Van entendre el moment que estàvem vivint. I tenim uns serveis públics, doncs, que se'n ret compte habitualment en aquesta cambra, i vull expressar en aquesta compareixença el meu agraïment i reconeixement a la tasca de servei públic que va fer la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals.

Protegir els ciutadans, recuperar el servei, col·laborar amb la resta d'administracions i informar. Això és el que va fer el Govern de Catalunya.

Permetin-me ara contrastar l'actitud del Govern de Catalunya amb l'actitud que van tenir, o la resposta que van donar, altres administracions, en concret altres comunitats autònomes. Deixin-me recordar que el Sistema Nacional de Protecció Civil, el sistema espanyol de Protecció Civil, estableix diferents nivells d'emergència segons la gravetat i l'àmbit territorial afectat. El nivell màxim és el nivell 3, i representa la situació més crítica. Saben vostès –penso i, si no, permetin-me que els hi recordi– que vuit comunitats autònomes van delegar la gestió de la crisi al Govern d'Espanya, sol·licitant el nivell 3 d'emergència nacional. Un fet també sense precedents. Un fet sense precedents. Mai havia passat fins ara.

Entre les 14 hores i les 23 hores del dia 28, Madrid –crec que per aquest ordre–, Extremadura, Andalusia, Múrcia, La Rioja, Galícia, Castella - la Manxa i la Comunitat Valenciana van sol·licitar al Govern d'Espanya el nivell 3 d'emergència. I, fins i tot, alguna comunitat autònoma va demanar explícitament el desplegament de l'exèrcit.

El Govern de Catalunya va rebre a les 20 hores 54 minuts del dilluns dia 28 una comunicació oficial del Centre Nacional de Seguiment i Coordinació d'Emergències, el Cenem, per saber si volíem afegir-nos al nivell 3 d'emergència nacional, oferint que vam descartar oficialment a les 23 hores, després de la reunió que vam tenir del comitè de crisi a les instal·lacions del Cecat a les 22 hores.

Vam descartar-lo perquè ens semblava una mesura desproporcionada a la realitat que ja estàvem gestionant sota control. Respecto les decisions que hagin pogut prendre els responsables autonòmics, en concret de vuit autonomies, però també vull dir clarament en aquest Parlament que no les comparteixo.

Crec important valorar la diferent manera d'enfrontar-se a una situació crítica –és cert– com la que vam viure des de diferents angles i opcions. Crec que és així com fem país, i és així com ens enfortim i com enfortim el nostre compromís col·lectiu. I és així, aquesta és la millor manera d'exercir l'autogovern: quan hi han problemes, fent-hi front, no passant-ho a una administració superior, cosa que respecto, hi insisteixo, però no comparteixo, eh?

Perquè aquest Govern, en emergències i en tots els àmbits competencials que calgui, volem el màxim autogovern. I la millor manera de demostrar-ho, senyores i senyors diputats, és exercint-ho amb responsabilitat, rigor i sentit de país. Nosaltres volem autogovern per exercir-lo, no per queixar-nos, ni per reclamar, ni per, quan hi ha una dificultat, passar-ho a una altra administració.

També el fet de que, per primera vegada a la història recent, vuit comunitats autònomes demanin aquest nivell 3, el més crític de manera general, ens dona idea..., perquè suposo que ho van fer perquè entenien que la situació era molt crítica, al nivell d'excepcionalitat del que vam viure.

On som ara, senyores i senyors diputats? Bé, el servei està restablert. Diàriament hem anat rebent, per petició que vam formular en el darrer comitè de crisi, un estat diari de la xarxa de distribució i transport de Catalunya, i està funcionant amb normalitat. Amb incidències, amb les incidències normals que hi ha en dies normals.

El que ara és més rellevant, sota el nostre punt de vista, és esclarir el que no sabem, que els hi he dit al principi, les causes de per què es van produir dues caigudes consecutives, tres caigudes consecutives en determinades estacions de generació al sud-est d'Espanya, per què es va desconnectar la interconnexió amb França i per què va caure el sistema sencer.

En aquest sentit, el Govern de Catalunya, en l'àmbit de les seves competències, ha obert dos expedients informatius a Red Eléctrica i Endesa amb l'objectiu d'esbrinar les causes de l'apagada o allò que pugui, puguem col·laborar des de Catalunya a ajudar a esbrinar què va passar.

L'anàlisi del que va passar, esbrinar les causes concretes del que va passar correspon a Red Eléctrica. I, en aquest sentit, també –ho saben vostès perquè s'ha fet públic– hi ha una comissió d'anàlisi amb dos grups de treball, un de digitalització i un altre d'operativa de la xarxa, que està fent els treballs pertinents per esbrinar què ha passat, i, evidentment, poder-ho prevenir en un futur, no?

Deixin-me fer també una primera valoració en aquesta cambra d'aquest episodi que hem viscut, no? Amb quatre línies de conclusió. Primer, la primera línia de la meua valoració és per subratllar la resposta de la ciutadania de Catalunya. Una resposta a la que ja ens té acostumada la ciutadania de Catalunya, a l'alçada del que vam viure. Una resposta cívica, madura, assenyada. Crec que puc fer servir, sense exagerar, l'adjectiu «exemplar», no? Ciutadania de Catalunya que va entendre el que passava i que es va comportar amb un enorme civisme, facilitant la resposta dels serveis públics.

I aquesta és la segona línia de valoració, els serveis públics de Catalunya, i, en concret, els servidors públics de Catalunya, tant els de Protecció Civil com els de la resta de serveis d'emergències, com la resta de serveis públics, sanitaris, de l'àmbit de l'educació, de l'àmbit dels drets socials, de qualsevol àmbit i de qualsevol administració, no només de la Generalitat de Catalunya, sinó d'administracions locals, administracions de diputacions, els servidors públics de Catalunya, que també van estar, des del meu punt de vista, a l'alçada.

Per tant, un agraïment als ciutadans de Catalunya i un agraïment als serveis públics i als servidors públics de Catalunya.

Vull també, en tercer lloc, destacar la vulnerabilitat de les nostres societats. Som una societat avançada, som una societat pròspera, amb un nivell de vida alt, en termes comparatius. Sempre es pot millorar, però amb un nivell de vida alt en termes comparatius, però som una societat vulnerable, i hem tingut ja avisos reiterats en els darrers anys.

Primer, la pandèmia; més recentment, la dana; entremig, vulnerabilitat del nostre sistema de seguretat amb una guerra, i ara, una apagada. Societats avançades, riques, pròsperes; sistemes de funcionament complexos, i també amb fronts de vulnerabilitat que hem de treballar perquè no es produeixin, i també tenir les capacitats per poder recuperar el més aviat possible la normalitat, com va passar en aquest darrer incident, però societats vulnerables. No som invulnerables, i és impossible ser invulnerables. També, diguem-ne, és un missatge que hem de donar amb claredat a la ciutadania.

I, en quart lloc, vull agrair també –i ho faig amb tota sinceritat– el to constructiu i de col·laboració de la gran majoria, per no dir molt majoritari, que vaig apreciar en el conjunt de les administracions i de la societat civil, amb les excepcions habituals, que no convé ni repassar, eh?, perquè ja són conegudes.

Què toca fer ara o què es planteja fer ara el Govern de Catalunya? És bo, en tot incident –i sobretot si són incidents tan excepcionals i extraordinaris com el que hem viscut–, fer una valoració pausada de com han anat les coses i intentar treure

l·liçons de futur i coses a millorar. És un exercici que fan ordinàriament els responsables de Protecció Civil i que el Govern segueix amb atenció.

Hem pres tres decisions. La primera, tan aviat com sigui possible –no serà el mes que ve ni l'any que ve; és una feina que ens portarà..., diguem-ne, s'ha de situar en el mitjà termini– la creació d'una sala conjunta d'emergències a Catalunya.

Em consta que governs anteriors havien contemplat aquesta possibilitat, que, per diferents raons, no es va poder materialitzar. Crec que hem estat vivint els darrers anys uns episodis d'excepcionalitat que aconsellen tenir una sala integral conjunta, dotada amb tots els elements; que pugui aplegar tots els serveis d'emergència, no només de la Generalitat, sinó del conjunt d'administracions, i pugui permetre amb les millors tecnologies, les tecnologies més modernes, fer un seguiment adequat quan hi hagi una emergència. Per tant, que integri tots els operadors de transports, tots els operadors d'aigua, els operadors energètics; que tingui les instal·lacions adequades per poder-nos enfrontar a una situació d'emergència.

M'agradaria que aquesta fos no una proposta del Govern, sinó una proposta de país. I, per tant, tenen el compromís de que, des del Govern, la consellera Parlon, que és qui comandarà, amb el suport del conseller de la Presidència, aquesta qüestió, els tindrà a vostès al corrent. I estarem encantats de rebre els suggeriments que vulguin fer.

Segon: hem vist també que els serveis essencials han de tenir una garantia de quaranta-vuit hores d'autonomia energètica. Alguns tenien autonomia de quaranta hores –alguns centres hospitalaris importants–, però alguns altres tenien una autonomia inferior a quaranta-vuit hores. I, per tant, ens ha semblat, vist el que va passar, que és relativament ràpid de poder fer –relativament ràpid de poder fer– garantir que tots els centres claus tinguin una autonomia de quaranta-vuit hores, una autonomia energètica de quaranta-vuit hores.

I, finalment, la xarxa Rescat va funcionar bé, però hem vist també la necessitat d'estendre-la als responsables del Govern, en primer lloc, el Consell Executiu, i als presidents de grups parlamentaris, perquè en un moment en què hi hagués una tallada de comunicacions –esperem que no es torni a produir– tinguem un mecanisme segur de poder-nos comunicar amb els representants dels diferents grups parlamentaris i amb tots els membres del Govern. Evidentment, la majoria d'alcaldes la tenen; també tots els responsables, tots els alcaldes de Catalunya, i totes les persones que ja la tenen ara, i és una xarxa que va funcionar bé.

Vaig acabant. Cap a on anem en matèria energètica? Ho dic perquè tots vostès han vist anàlisis i comentaris, i, en fi... Primer, vull fer una crida al rigor i a la prudència. Al rigor, per esbrinar –a qui correspon– quines han estat les causes d'aquest zero energètic, i a la prudència, fins que no coneguem aquestes causes, per treure conclusions, que en algun cas em semblen francament precipitades.

El Govern de Catalunya sàpiguem que, en primer lloc, garantirà o tindrà present la garantia de subministrament energètic, per descomptat. I aquesta és la primera premissa de la nostra política energètica: la garantia de subministrament. I en aquest sentit, si arribem a la conclusió que hi ha diferents fonts que fan falta, evidentment no prendrem cap decisió que posi en risc la garantia de subministrament. Ara bé, no donarem ni un pas enrere en matèria d'energia i seguirem avançant per adquirir, per assolir una sobirania energètica.

I l'únic futur que contemplem és que tots els catalans, visquin on visquin, tinguin garantits els serveis essencials i les millors comunicacions. I el camí per assolir-ho és el camí de la sostenibilitat, del respecte al medi ambient i de les energies renovables –de les energies renovables.

En un context de crisi com la viscuda, és comprensible que sorgeixin preguntes sobre el nostre sistema energètic. No obstant això, seria, des del meu punt de vista, un error greu assenyalar les energies renovables i netes com les responsables; un error greu i sense fonament tècnic. Tot el contrari, són la solució. Són

l'aposta estratègica que ens garanteix millor l'autonomia i la sobirania energètica per motius de seguretat, per motius de competitivitat, i per fer front al canvi climàtic, que és un objectiu, com bé saben vostès, que persegueix el meu Govern.

I no cometrem l'error de situar Catalunya a la cua de les energies renovables. Hem de recuperar el lloc que ens correspon en aquest àmbit. I, per tant, seguirem en aquesta línia de treball. Crec que, amb això, el Govern de Catalunya està en sintonia amb les institucions europees, que tenen l'estratègia d'autonomia i enfortiment dissenyada en l'informe Draghi, i amb la brúixola de competitivitat de la Comissió Europea al nord en matèria d'energia.

La dependència energètica –no ho oblidem– és una vulnerabilitat major. I ho hem vist de manera crua amb la guerra d'Ucraïna i ara amb l'apagada energètica. Dependre de recursos propis generats al nostre territori ens fa menys vulnerables a les eleccions alienes i a les fluctuacions dels mercats. I la nostra competitivitat econòmica i industrial –parlo de competitivitat econòmica i industrial– passa per augmentar les energies renovables. Vinculo les energies renovables a la competitivitat econòmica i industrial. Amb les inversions necessàries, naturalment, en infraestructures de generació i també d'emmagatzematge. Aquest és l'horitzó que tenim clar des del Govern i el rumb que seguirem. I així s'ha reflectit, ho hem reflectit, en el pla «Catalunya lidera», que vol garantir una transició energètica justa, amb energia verda, neta i barata.

Permetin-me desglossar algunes de les mesures. Primer, treballarem amb l'objectiu d'implementar dotze mil megawatts de nova potència –dotze mil megawatts de nova potència–, cinc mil megawatts eòlics i set mil megawatts fotovoltaics, per assolir el cinquanta per cent de generació elèctrica amb renovables l'any 2030, d'acord amb els objectius de la Unió Europea.

Catalunya serà clau en el projecte europeu d'hidrogen, H2 Med, per a la descarbonització de l'economia i reforçar l'autonomia energètica europea mitjançant una xarxa sostenible i innovadora d'hidrogen verd.

La propera aprovació i desplegament del pla integrat d'energia i clima de Catalunya 2030, el Pineccat30, és una eina fonamental de planificació i acceleració de la transició energètica a Catalunya. I la simplificació dels tràmits per a la generació, transport i distribució de l'energia també és una de les línies de treball del Govern.

Senyores i senyors diputats, el camí és la col·laboració. En l'actual context global de transició ecològica, tenim el deure i l'oportunitat única d'orientar Catalunya cap a una reindustrialització verda que garanteixi el desenvolupament econòmic arreu del territori. Tenim el talent científic, tenim el dinamisme empresarial i tenim el compromís social, perquè creiem en el seu potencial per generar prosperitat, crear ocupació i preservar el nostre patrimoni natural.

El camí a recórrer és, de nou, la col·laboració: col·laboració entre governs i col·laboració amb la Unió Europea per impulsar Catalunya a través d'aliances estratègiques globals en el sector de l'energia. Hem d'impulsar inversions i, alhora, consolidar-nos com a destinació segura d'inversions productives.

De la mateixa manera que tenim la política més ambiciosa en matèria d'habitatge, treballarem per tenir una política també ambiciosa en matèria d'energia, posant en marxa grans inversions i infraestructures de país per recuperar el lideratge a Espanya i a Europa.

Aquí hi trobaran el meu Govern, en la defensa dels interessos de Catalunya. El meu compromís és que el Govern de Catalunya estarà al peu del canó. Espero i desitjo que tots estiguem al peu del canó i no al peu del titular. Hi insisteixo, rigor, responsabilitat i sentit de país; sentit de país per assolir els consensos davant els grans reptes de futur. Hem demostrat que estem preparats, i ara toca preparar-nos millor encara, perquè, quan col·laborem per trobar solucions en àmbits estratègics com l'energia, els catalans i les catalanes guanyem i el país sencer guanya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies, senyor president. A continuació, intervindran els representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de deu minuts cadascun, tal com estableix l'article 172.3 del Reglament. En primer lloc, té la paraula el diputat senyor Albert Batet i Canadell, en nom del Grup Parlamentari de Junts.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president, membres del Govern, diputats i diputades, president del Parlament, membres de les meses, autoritats que ens acompanyen –aquí també hi ha el nostre secretari general, el senyor Jordi Turull–... Davant d'un debat important davant d'una crisi greu que va patir el seu Govern, president, no va bé; el Govern no va bé, i això no és bo per a Catalunya.

En vuit mesos, dos grans crisis del seu Govern: un caos a rodalies i un caos a Renfe, que encara continua sense horitzó, i una apagada elèctrica, ara fa més d'una setmana, sense precedents, com ha dit, i que ningú diu que no es pugui tornar a repetir. I potser hi podem sumar una tercera gran crisi per la situació que està vivint la DGAIA, que s'està convertint en una gran crisi de país, que esperem que el seu Govern no es torni a amagar en aquest tema tan delicat i tan sensible. Perquè amagar-se en política mai és una solució.

Amb el caos de Renfe, vostè va negar-se a comparèixer aquí al Parlament de Catalunya, a petició de Junts, i va preferir tapar les explicacions amb un ple monogràfic amb Esquerra Republicana i els Comuns, els seus socis, fent de salvavides. I ja sabem com va acabar: amb la reprovació i la petició de cessament de la consellera Paneque. Ara, amb l'apagada elèctrica, vostè ha rectificat –se li ha de reconèixer– i ha comparegut aquí al Parlament, tal com li vam demanar Junts i a petició pròpia de vostè, com vostè ha dit.

Sap, president, que des del primer moment d'aquesta crisi Junts per Catalunya vam estar a la seva disposició, i del conjunt del seu Govern, els diputats i les diputades, davant d'una eventualitat, qualsevol eventualitat o necessitat, com no podia ser d'una altra manera, davant d'una greu crisi de país; com hi van estar la majoria d'alcaldes i alcaldesses –com vostè ha dit, l'alcaldesa de l'Albi–, que van fer una feina exemplar per informar, per protegir i per cuidar la ciutadania, com també van fer la majoria de servidors públics, per no dir la totalitat dels servidors públics del nostre país, des dels mestres a les infermeres i els metges, fins als cossos de seguretat. A tots ells, el nostre reconeixement i el nostre agraïment.

A vostè, president, no se li demanava, i no se li demanen responsabilitats sobre les causes de l'apagada; això no és responsabilitat seva: sobre el que va passar, si a Extremadura, si a França o el que van fer les altres comunitats autònomes. Això no és la responsabilitat del president de la Generalitat; això pertoca al senyor Pedro Sánchez, el seu president, que demà hi haurà una compareixença al Congrés dels Diputats, per part nostra amb la portaveu, la Míriam Noguera. I esperem que al cap d'una setmana després sapiguem quines són les causes i que no se centrifuguin les responsabilitats.

A vostè, president, el que li pertoca és donar explicacions sobre la seva gestió i la gestió del seu Govern. I tan important com la gestió ho és, en una situació de crisi –forma part de la gestió–, la gestió de la comunicació. A vostè se li demanava, o creiem nosaltres que se li hauria d'haver demanat, que havia de liderar i comunicar, i ni una cosa ni l'altra; ni liderar ni comunicar. En una situació de crisi el que demana la ciutadania és ser acompanyada, és ser informada, és ser liderada.

Com vostè diu, la ciutadania de Catalunya va estar a l'altura de les circumstàncies, malgrat vostè i el seu Govern. Perquè si no es comunica es genera alarmisme, es generen especulacions i es poden generar *fake news*. Havia de sortir algú a donar la cara i a dir alguna cosa. La gent estava desconcertada. Ningú sabia què havia de fer, ni quant duraria l'apagada, ni podia comunicar-se amb els seus familiars. Hi

havia qui dubtava de si era millor quedar-se a la feina o no, si havia d'anar a recollir els fills a l'escola o no. Les ciutats estaven col·lapsades pel trànsit, per la falta de semàfors. Molts treballadors i estudiants havien de tornar de Barcelona i estaven deseparats en una estació o directament tancats en un tren. Per cert, a diferència dels Ferrocarrils de la Generalitat, rodalies no va recuperar la normalitat de retards i incidències fins dos dies després.

I, mentrestant, vostè i el seu Govern, on eren? Estaven completament absents i desapareguts, sense donar cap indicació a la ciutadania durant les hores més crítiques d'una emergència sense precedents. Des del primer moment, des del minut zero, la ciutadania necessitava explicacions i saber que hi havia un govern que estava al capdavant de la gestió de la crisi, perquè la falta d'una resposta pública immediata per part seva va generar més incertesa i més desorientació i preocupació, i va donar ales a rumors i teories de tota mena.

Els mitjans de comunicació, i especialment les ràdios –totes–, van fer la feina que el seu Govern no va fer. Va quedar clar que la propaganda d'«El govern de tothom», quan passa pel filtre de la realitat, es converteix en el govern de ningú. L'apagada elèctrica va provocar un col·lapse al conjunt del país, sí, però la falta de resposta del seu Govern va agreujar encara més el col·lapse.

Dilluns passat no van fallar els serveis; va fallar el seu Govern, va fallar la comunicació, va fallar el seu lideratge. I ara a vostè li pertoca donar explicacions de la seva gestió. I avui ha fet un discurs conformista i sense autocrítica. Per què van trigar gairebé quatre hores a fer la primera compareixença? Quatre hores. Per què vostè no va aparèixer fins al cap de vuit hores? És això del que ha de donar explicacions, president. Per què no es va fer cap informació rellevant en aquells moments tan crucials? Aquelles quatre hores es van fer eternes per al conjunt de la ciutadania, i el Govern no hi era. O és que va supeditar les seves compareixences a la política comunicativa del Govern espanyol? De veritat vostè creu que no havia de comparèixer abans? Qui va dirigir la comunicació d'aquesta crisi? S'assumiran responsabilitats? Cessarà algun membre del seu Govern, president?

La gestió comunicativa de l'apagada va ser nefasta, i la seva gestió política va ser un fracàs, perquè vostè té un problema de lideratge. Catalunya necessita lideratge, i ara no el té a la presidència de la Generalitat. Catalunya necessita un bon govern, i tampoc el té. Amb aquesta crisi ha tornat a quedar acreditat.

Vostè ha estat absent i ha fet molt mal a la reputació de molts governs de la Generalitat de Catalunya. En la darrera dècada, Catalunya ha viscut enormes crisis i enormes episodis d'extrema gravetat –la sequera, el covid o els atemptats de la Rambla. I el president Puigdemont, el president Torra i el president Aragonès, en circumstàncies molt difícils, van donar la cara i van ser-hi des del primer moment. I aquelles quatre hores es van fer eternes, i les seves vuit hores es van fer eternes, esperant, potser, que des de Madrid li donessin algunes indicacions.

No es pot governar Catalunya d'aquesta manera; així no es va enlloc. No es pot governar bé Catalunya si no es fa respectar davant de Madrid i si no es treballa per tenir més sobirania com a país i menys dependència de l'Estat espanyol, també en matèria energètica. Els serveis no van fallar. Això no va d'edificis; això va de lideratge i de gestió, i de bon govern i del govern de la comunicació. Catalunya necessita més independència; es va demostrar també en aquesta crisi. És evident que la independència que ens cal no és la de Portugal, sinó la d'Andorra, perquè ja es va veure que també les circumstàncies..., com van anar. Però ni sobirania ni autonomia energètica.

Acabo, president. Porta vuit mesos en el càrrec, i és evident que això no va. No és una percepció; és una constatació. Desitjaríem profundament que no s'equivoqués; no pas per simpatia política –com es pot imaginar–, sinó perquè els seus errors els paguem tots els catalans. Per això, davant la falta de lideratge, d'ambició i de rigor, li demanem que rectifiqui pel bé del país.

Moltes gràcies.

El president

El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana demana de poder partir la intervenció, repartir la intervenció entre dos diputats. I, en primera instància, té la paraula per un temps de tres minuts, que és el que vostès han sol·licitat, el diputat senyor Josep Maria Jové i Lladó. Ho farà des de l'escó.

Josep M. Jové Lladó

Intervinc, com li deia, des de l'escó, perquè, com veu, president, i com sap, no podia tenir avui un debat en condicions des del faristol. Però no pateixin, eh?, la portaveu del meu grup parlamentari, la senyora Ester Capella, l'amiga Ester Capella prendrà la paraula, agafarà el relleu en breu i desglossarà amb molt més detall i de manera, segur, molt més diligent que jo mateix la nostra intervenció. Però sí que voldria aprofitar aquesta deferència que hem tingut per remarcar-li tres coses només, president, com a president del grup parlamentari.

La primera –vostè ho sap, president–, ho van fer malament. Un govern a les fosques i desconnectat tantes hores no és de rebut. Calia donar la cara des del primer moment. Hi va mancar informació. La gent necessitava seguretat i tranquil·litat, i s'havien d'evitar les desinformacions i les notícies *fake*, perquè, com vostè ha dit, president, som una societat vulnerable. I calia fer-ho, president, perquè vostè havia de liderar, perquè vostè és el president de la Generalitat, vostè és el president de Catalunya, i no havia d'anar a remolc, una vegada més, de La Moncloa.

La segona cosa que li voldria dir: posin-se les piles, president. El seu Govern, la Generalitat té totes les competències per protegir la ciutadania –les tenia i les té–, i no van actuar diligentment. I ara la portaveu del meu grup parlamentari l'hi detallarà. Cal preparar, president, el país perquè tot això no torni a passar. I si, per desgràcia, torna a passar, hem de tenir i hem de poder informar de manera precisa, àgil i diligent el conjunt de la ciutadania, donar aquelles indicacions i activar aquelles alertes que facin falta i prendre les mesures que garanteixin la tranquil·litat i la seguretat de la ciutadania.

I, finalment, la tercera consideració que li volia fer arribar, president. Hem de saber, evidentment, què va passar, i és vergonyós i preocupant que encara avui no ho sapiguem. I també hem d'acabar amb falsos debats, perquè –vostè ho ha dit i ho sap perfectament– aquí el marc del debat no és un debat sobre el *mix* energètic, sobre les renovables *versus* les nuclears. Vostè mateix ho ha dit: aquest és un debat que està tancat i superat, encara que alguns el vulguin reobrir. Sap perfectament que del que es tracta ara és de tenir un debat sobre aquell model energètic que volem tenir: si volem tenir un model energètic públic o un de privat i trossejat entre producció, distribució i comercialització en mans d'unes poques empreses i que s'ha demostrat que falla estrepitosament.

Ara vostè, president, té la possibilitat de liderar i defensar un model energètic de gestió pública, un servei estratègic i essencial, i que cerqui la sobirania energètica del país, de Catalunya. President, té la possibilitat ara de reivindicar la Generalitat com un actiu en aquest sector –té les competències i els instruments, com L'Energètica–: faci-ho, si us plau. Li he parlat desenes de vegades que al seu Govern li falta ambició nacional, de sobirania i de sobirania plena. I avui toca parlar de sobirania energètica, perquè aquest és el debat que hem de tenir, aquest és el debat que ens ha de permetre evitar situacions com les que vam viure la setmana passada.

Moltes gràcies.

El president

I, per cloure la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, i des de la tribuna, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president del Parlament. President de la Generalitat, conselleres, consellers, diputades, diputats, senyores i senyors... Bé, començo per la part dels agraïments, que, evidentment, s'han de fer a la ciutadania –com apuntava el president de la Generalitat–, als servidors públics, als mitjans de comunicació públics, a la ràdio nacional de Catalunya, perquè ens va mantenir perfectament informats, i, òbviamment, als ajuntaments, que van tornar a desplegar allò que tan bé saben fer, que és garantir drets des de la proximitat.

I hi ha coses que no van acabar de funcionar i que continuen no funcionant. És una anomalia que a dia d'avui, doncs, que una setmana després, vuit dies després de l'apagada, encara no tinguem un informe oficial sobre les causes. Sabem fer la diagnosi, com apuntava el president de la Generalitat, però no sabem encara què és el que va passar. I això encara ens afebleix més com a país i com a societat.

En un context sistemàtic de negacionisme de drets, de negacionisme científic, de negacionisme de l'ètica, de la moral, aquesta falta de competència o capacitat de les administracions públiques democràtiques per donar respostes, doncs, no ens la podem permetre, perquè és terreny abonat per a aquells que continuen abonant les tesis de les conspiracions i mil històries més.

És obligació dels governs donar explicacions; és l'obligació dels governs –el de Catalunya, el de l'Estat i també els europeus– donar explicacions del que ha passat. I el Govern, com he apuntat en altres intervencions, es va quedar a les fosques, igual que el país, perquè va estar durant molta estona sense aparèixer. I això no és menor, i aquesta crítica els hi faig d'una forma contundent. Es van apagar informativament, i al país, a la ciutadania els hi cal saber que el seu Govern és present.

No tinc cap mena de dubte, Esquerra Republicana no té cap mena de dubte que el Govern del país treballava intensament a on tocava treballar. No en tenim cap dubte. Els hi va fallar un element que no és menor: aparèixer davant de la ciutadania en el moment immediat per garantir, per donar seguretat, per tranquil·litzar –«el Govern hi és, encara que no sapiguem el que ens està passant». Per tant, aquí la nostra crítica.

I vaig amb una sèrie de qüestions que no són menors. La descarbonització no es pot negociar, no és negociable. Des d'Esquerra Republicana volem posar de manifest que això no és negociable. La massiva apagada elèctrica no pot servir d'excusa per als oportunistes, per als negacionistes, per als irresponsables que qüestionen de forma permanent, doncs, la conveniència del desplegament de les energies renovables a Catalunya. El canvi climàtic és una realitat. Posa encara de manifest, o més de manifest, la necessitat d'apostar de manera inequívoca per la transició energètica. Per tant, faig de forma rotunda aquesta afirmació: és absolutament imprescindible que les decisions que es prenen en el marc de les institucions públiques s'orientin a accelerar la transició energètica.

Sobirania energètica –vostè ho ha dit–, efectivament, polítiques energètiques sobiranes. Això vol dir transició energètica, renovables, descarbonització, desnuclearització a través de polítiques energètiques pròpies. I això va també de sobirania. És un repte de present, però també és un repte de futur. L'horitzó, per tant, és clar: convé, necessitem continuar desplegant energies renovables, i conjuntament amb el territori. Per tant, aprofito per reivindicar de nou la necessitat d'un pla territorial per tal de desplegar les renovables.

President, li faig una pregunta obligada: vostès tenen al calendari data d'aprovació per al pla territorial de desplegament de les energètiques? El Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana està convençut que l'electrificació que necessiten les llars, les administracions, les pimes, els grans centres de producció passa necessàriament per centres de generació d'energia distribuïts arreu del territori i conjuntament amb el territori i amb participació i democratització, doncs, d'aquesta generació. Sistemes d'emmagatzematge i gestió que puguin maximitzar l'energia generada arreu del nostre país, però també la millora de la xarxa de distribució i de transport existent.

Per tant, això no pot ser tampoc a qualsevol preu. Què estic dient quan dic això? Doncs que en la construcció de grans parcs energètics que requereixen línies de molt alta tensió i d'evacuació privades no comptin amb nosaltres. En el reforç dels models oligopolístics tampoc comptin amb nosaltres. Per prioritzar sense filtres ni criteris objectius per agilitzar determinades tramitacions, saltant-se els temes urbanístics i mediambientals, no comptin amb nosaltres. Per tant, he marcat molt bé quina és la posició d'Esquerra Republicana.

Caldrà també adaptar el sistema elèctric per garantir un òptim funcionament. Què estem dient? Garantir l'interès públic per sobre de tot. El president del grup parlamentari ho deia d'una manera molt clara. Vostès, Govern actual de la Generalitat de Catalunya... President Illa, quin paper li vol donar vostè a l'energètica pública? Per nosaltres és una estructura d'estat, és una estructura de país, i cal adaptar la xarxa en termes de robustesa, de flexibilitat, per anar encarant més lluny el proveïment de les renovables.

Per tant –i acabo amb un element que no és menor–, nosaltres creiem que de les coses que ens passen, de les crisis, de la crisi, en aquest cas, que vam patir amb l'apagada de fa vuit dies, n'hem de sortir més reforçats. Proposem una comissió d'estudi. Esquerra Republicana creu que és imprescindible que aquí, a on rau la sobirania popular de Catalunya, que és el Parlament de Catalunya, analitzem de quina manera fem, analitzem, posem en valor i, a més a més, reforcem les nostres estructures, les infraestructures bàsiques, però també els serveis públics del nostre país. I en el segon torn acabaré de desenvolupar això que acabo d'enunciar.

Gràcies.

El president

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Muchísimas gracias, presidente. «Renovables, sí, por supuesto, pero nuclear también, o iremos al colapso.» Así nos dirigimos a usted el pasado 12 de febrero en sesión de control. Ni somos adivinos ni yo particularmente un experto en la materia. Me limité a escuchar y a leer a muchos que sí lo son y nos advertían hace mucho tiempo de que esto podía ocurrir. Me contestó usted textualmente que me fijara más en Merkel.

Como no tuve ocasión de replicar aquel día porque no tenía turno, lo haré ahora. Desde el reconocimiento a los muchos aciertos que tuvo Angela Merkel durante su mandato, precisamente la decisión de dar continuidad a la dependencia total del gas ruso que editó Schröder es uno de los errores geoestratégicos y energéticos más graves, no solo de su mandato, sino de los últimos años en Europa. En el caso de Schröder, con el agravante, además, de haberse convertido a continuación en asalariado del gas ruso.

Puestos a comparar, señor Illa, recordemos que Francia dispone de cincuenta y siete reactores nucleares, gracias a los cuales es autosuficiente y, además, con una ventaja competitiva evidente. Compartimos riesgos con ellos, porque el aire no tiene fronteras, pero, en cambio, los beneficios son solo para Francia. Sigo siendo incapaz de entender cómo desde la izquierda se puede sostener semejante burricie.

¿Por qué inicio así esta intervención? Porque usted, señor Illa, ha enumerado una serie de acciones tecnocráticas más o menos acertadas –hay de todo; luego me referiré a ello–, pero sigue siendo incapaz de abordar las cuestiones estructurales y de fondo. Y aquí hace exactamente igual que Pedro Sánchez. Nos ha descrito, efectivamente, lo que pasó, los episodios, pero sigue siendo incapaz de definir claramente las causas y, sobre todo, qué piensa hacer para prevenir de cara al futuro que no vuelva a ocurrir. Claro, si no conoce las causas, ¿cómo lo va a prevenir? No sabe, no contesta, exactamente igual que Sánchez.

Se ha referido a la vulnerabilidad, pero sigue siendo incapaz de explicarnos cómo va a revertir dicha vulnerabilidad, que afecta de manera grave a la imagen y

al prestigio tanto de Cataluña como del resto de España durante todo este tiempo. No sabe, no contesta, exactamente igual que Sánchez.

Y tres –la más importante de todas–: su modelo energético ha fracasado de manera inapelable, incontestable y, por cierto, humillante. Necesitamos renovables; por supuesto que sí. Podemos ser un campeón mundial en la materia. Sería un error señalarlas como culpables; por supuesto que sí. Pero necesitamos también nuclear, y toda insistencia que pongamos en ello será poca, porque, además, en Cataluña el asunto es aún peor. Insisten en cerrar las nucleares, pero Cataluña registra un suspenso categórico en renovables. Mientras que en la media en España las renovables significan el cincuenta y cinco por ciento de la producción energética, en Cataluña, solo el catorce. El sesenta por ciento de la energía procede de la nuclear en Cataluña, y ustedes insisten en cerrarlas.

Se ha vuelto a demostrar, dicho sea de paso, que las teorías del decrecimiento de la izquierda son una majadería perrofláutica absolutamente inviable. Cataluña necesitará de cara al futuro mucha más energía –no menos, más– y más asequible frente a los desafíos económicos que van a provocar, por ejemplo, los aranceles, pero, sobre todo –y no se puede olvidar–, las demandas de las centrales de datos, que pueden suponer, según los expertos, en los próximos cinco años un incremento de la demanda energética de hasta el ciento sesenta por ciento. Necesitamos más energía y más barata; no menos.

Pues bien, sabiendo todo esto, ¿de dónde viene tanto odio a la energía nuclear? Esta es la pregunta clave. Tendríamos que remontarnos a los años sesenta del pasado siglo, cuando los antiguos partidos comunistas en la Europa democrática –eso sí, financiados desde Moscú– no tienen finalmente otro remedio que aceptar y asumir que el capitalismo no solo ofrecía más libertad a las personas, que arriesgaban su vida para salir del paraíso comunista y llegar al supuesto infierno capitalista –¡qué curioso!–, sino que también ofrecía más calidad de vida a los trabajadores que la revolución del proletariado, que no solo les privaba de libertad, sino que les acababa matando de hambre.

Tocaba, por lo tanto, reinventarse, y en eso hay que reconocer que son ustedes auténticos maestros. Primero, dejaron de llamarse a sí mismos «comunistas» y pasan a definirse –no te lo pierdas– como «ecosocialistas». Malos sí, tontos no. Y se declaran firmes defensores de los valores posmaterialistas, en esencia dos: el ecologismo y el feminismo, aunque nadie recuerda a una sola mujer con poder en un politburó comunista. Hay que echarle jeta para algo así, y ya se sabe que nadie le echa más jeta a la vida que un comunista ecosocialista. (*Aplaudiments.*)

Y así, amigos y amigas, señoras y señores, asistimos durante décadas a la cruel y asombrosa paradoja de ver cómo los responsables del desastre de Chernóbil financiaban en la Europa democrática a los antinucleares, mientras en Rusia almacenaban ojivas nucleares y convertían la estepa siberiana en un auténtico desierto radioactivo. Jetas y, además, hipócritas.

Pues bien, lo más sorprendente de todo esto es que la izquierda sigue instalada, sesenta años después, en los mismos prejuicios carpetovetónicos. Su rechazo a la nuclear es estrictamente ideológico, pero es suicida y conduce al colapso económico. Renovables sí, por supuesto, pero nuclear también, o el colapso se volverá a repetir pronto. Y, si no, al tiempo.

Permítanme enfilar la parte final de esta intervención para analizar no solo los debates de fondo, incluso también –no hay ningún problema en decirlo– ideológicos, y hablar de aspectos relacionados con su gestión, señor Salvador Illa, y la de su Gobierno, durante esa jornada, de la que tanto presume, pero que efectivamente tiene, en fin, algunas cosas positivas y otras muchas muy negativas y que resumiré con la siguiente frase.

La comunicación, señor Illa, fue correcta entre políticos, pero muy deficiente de cara a la ciudadanía, es decir, al revés de lo que tiene que ser. Con limitaciones evidentes en los sistemas de comunicación, no tengo ningún problema en reconocer

públicamente –hay que decir la verdad–: ustedes hicieron esfuerzos –usted mismo, el señor Dalmau, los distintos *consellers*– por ponerse en contacto con nosotros y darnos las explicaciones oportunas de su gestión. Pero aquí lo importante no éramos nosotros, señor Illa; era la ciudadanía, y aquí suspendió usted. Tardó mucho en comparecer para no decir nada, y sus *consellers* se negaron a responder preguntas, recibiendo quejas formales de periodistas de todo tipo de medios de comunicación. Mossos, *bombers*, servicios de emergencias y Protección Civil trabajaron a destajo, y les damos las gracias de corazón por haberlo hecho. Pero no se cuelgue, señor Illa, usted sus medallas, porque son de ellos, solo de ellos, y no son de usted. No lo olvide eso nunca.

Nos ofrece este episodio –y voy acabando ya– tres lecciones de cara al futuro y que deberemos corregir. Y nosotros, en este caso, desde la máxima voluntad constructiva, las señalamos. Es evidente que los sistemas de alerta han demostrado que no funcionan bien en apagones. En otros acontecimientos meteorológicos pueden funcionar mejor; en apagones, no. Habrá que dotar de baterías, investigar sobre sistemas nuevos multicanal e incluso recuperar determinados sistemas analógicos que parecían perdidos en la noche de los tiempos y que para circunstancias así pueden ser útiles.

En segundo lugar –muy triste–, las residencias de *gent gran* vuelven a ser las grandes damnificadas cuando pasan estas cosas. Y en eso llueve sobre mojado y no debemos permitirlo desde el punto de vista político, pero sobre todo desde el punto de vista ético y moral.

Y, finalmente, la cuestión del transporte. Cuando el tren falla en Cataluña –y falla muchísimo–, no hay manera de que acierten ustedes con la alternativa; ni en circunstancias normales ni en circunstancias críticas. El transporte sigue siendo absolutamente caótico.

En definitiva, señor Illa, no basta con hacer llamadas a los políticos. Se agradecen, pero son insuficientes. Debe reconocer algunos errores y corregirlos. No lo ha hecho. Deben reconocer fallos en su modelo lleno de prejuicios ideológicos y corregirlos, y no lo ha hecho. Debe garantizar que todo esto no vuelva a pasar, porque afecta de manera irreversible al prestigio y a la imagen internacional de Cataluña y, sobre todo, también a la confianza y la seguridad de la ciudadanía. Debe generar confianza y seguridad en la ciudadanía, y esto ni Pedro Sánchez ni usted lo han hecho.

Muchas gracias.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. I, a continuació, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Le he de reconocer, señor Illa, que no me ha sorprendido, pero puedo entender que quienes nos estén siguiendo desde casa tengan una mezcla de indignación, bochorno y que comprueben una vez más la enorme distancia que hay entre sus dirigentes y sus verdaderos problemas.

Usted ha hablado de que sabe..., ha dicho –mejor– que sabe lo que ha ocurrido, pero ha obviado uno de los aspectos más importantes desde nuestro punto de vista, que es la verdadera causa de lo que pasó el pasado lunes, que es el fallido plan energético o las políticas energéticas que ustedes –y lo ha ratificado en su exposición– están dispuestos a seguir impulsando.

Usted ha hablado de un hecho inédito, ha hablado de un acontecimiento sin precedentes. Ha desgranado sus prioridades. Pero cuando usted ha hablado de la información, que es algo que se ha repetido en numerosas ocasiones por los portavoces que me han precedido..., ninguno de ellos ha hecho referencia, por ejemplo, al famoso sistema de alerta que tanto se han cacareado ustedes de impulsar y de hacer numerosas pruebas, como fue el sistema de envío de mensajes de texto, al cual..., la consejera de Interior y la portavoz del Gobierno en su momento dijeron que no lo hicieron

para no generar más alarma o más incertidumbre, cuando lo que esperaban los catalanes eran certezas e información.

Pero, bueno, lo preocupante de su intervención son las tres decisiones que usted y su Gobierno han decidido adoptar tras lo sucedido el pasado viernes. Tres decisiones que están basadas exclusivamente en afrontar nuevos sucesos catastróficos. Ni una sola palabra, ni un solo análisis, ni una sola autocrítica de las causas que nos han traído hasta aquí. Yo esperaba que usted saliera aquí y pidiera perdón a los catalanes, que es lo mínimo que podría hacer; que dijera que va a cambiar ciento ochenta grados su política energética; que iba a reconocer los gravísimos errores que nos han llevado a este colapso del sistema, y que, como mínimo, iba a presentar la dimisión de alguno de sus cargos. Pero, lejos de eso, usted ha vuelto a instalarse en esos relatos y en ese juego de a ver quién es el más verde o quién impulsa más políticas del fanatismo climático en toda Europa.

Pero vayamos al lunes pasado. Usted y todo su Gobierno sabían que esto iba a ocurrir. Lo sabían. Lo sabía usted y lo sabía el señor Pedro Sánchez. Pero, cuando algunos lo denunciábamos, siempre repetían aquello de «es el bulo de la extrema derecha», «son las mentiras de la ultraderecha». Pero fíjese en que ustedes ya nos llamaron «alarmistas» cuando exigíamos la necesidad de impulsar un plan nacional del agua para garantizar el suministro de agua en toda España. Pasó el tiempo, llegó la sequía y fueron ustedes los que multaron a los agricultores, ganaderos y a las familias.

Luego nos llamaron «racistas» cuando denunciábamos las consecuencias de distribuir menores extranjeros no tutelados por toda España, y después fueron hasta sus socios, los señores de Junts, quienes se arrodillaban al señor Pedro Sánchez y exigían que, por favor, no enviaran a más menores extranjeros a Cataluña.

Luego nos llamaron «neoliberales» porque denunciábamos sus políticas en materia de vivienda; políticas fatídicas que han condenado, por ejemplo, a que Barcelona tenga los precios más altos en nuestra historia reciente o que los catalanes tengan que destinar más del sesenta por ciento de su salario a pagar el alquiler o que hayan destrozado el sesenta por ciento de la oferta de alquiler.

Pero también nos llamaban «islamófobos» cuando llegamos a este Parlament, en 2021, por señalar la amenaza islamista. Pero hoy nos hemos convertido, señor Illa, en la cuna del yihadismo europeo y, semana sí y semana también, estamos deteniendo a islamistas. (*Aplaudiments.*)

También recuerdo que nos llamaron «conspiranoicos» cuando alertábamos, advertíamos de que el gran apagón se podía producir. Lo dijimos, porque denunciábamos las consecuencias de sus políticas energéticas suicidas, cuando nosotros denunciábamos que su fanatismo climático estaba desmantelando la estabilidad del sistema eléctrico, señor Illa. Pero no digan que fue una sorpresa lo del pasado lunes, porque lo sabían y les advertimos.

Fue Redeia, la matriz de Red Eléctrica, quien, en su informe de 2024, ya les dijo el riesgo de la desconexión de generación por la alta penetración de renovables. Fue después la auditoría financiera de Red Eléctrica quien también les advirtió del peligro de colapso. Fue el Consell Assessor d'Infraestructures de Catalunya quien les avisó del colapso de las redes de transporte y de distribución energética. Fueron los colegios profesionales, el mismo Colegio de Ingenieros Industriales de Cataluña, quienes les dijeron que si..., vamos, que nos enfrentábamos claramente a un colapso energético.

Y yo también se lo dije en sesión de control, en enero. Le recordé que el 12 y el 13 de diciembre de 2024 se produjeron apagones en la industria, y usted y su consejera, con ese desprecio que les caracteriza, se reían y lo negaban. Entre otras cosas, por cierto, esos apagones se produjeron porque la central nuclear de Ascó, que usted sabe que genera más del cuarenta por ciento de la energía que consume Cataluña, estaba parada. Pero bien, se lo advertimos, se lo volvimos a advertir y lo seguiremos denunciando.

Y la gran pregunta que le hice entonces fue: ¿los catalanes van a tener que escoger entre calentar sus hogares o ir a trabajar? Y no me respondió. Y hoy, como sigue

sin rectificar su política energética, tengo que preguntarle: ¿cuánto van a tener que esperar en el próximo apagón los catalanes: veinticuatro horas, cuarenta y ocho horas o una semana, señor Illa?

El apagón lo que demuestra claramente es el fracaso absoluto de su modelo energético, el resultado de una transición impuesta a golpe de ideología y en contra de la realidad. ¿El problema puede ser técnico? Evidentemente que sí, pero tiene una raíz política, y eso es lo que quiero poner yo hoy sobre este debate.

La energía solar y eólica –usted lo sabe– no tienen inercia, no estabilizan el sistema y son intermitentes. Usted sabe perfectamente, señor Illa, que la red eléctrica, que la red de energía necesita energía síncrona, esa energía que es estable, que responde a picos de demanda, a posibles fluctuaciones. Y eso lo proporcionan las centrales nucleares y el ciclo combinado. Y eso usted no lo puede negar, señor Illa.

Pero ustedes están dispuestos a cerrar nucleares, a aprobar impuestos confiscatorios para cerrar más nucleares y despreciar, por supuesto, cualquier solución técnica que no entre en sus eslóganes verdes. Es decir, ustedes han entregado su política energética a fanáticos y activistas. Y usted sabe que eso nos va a condenar a otro apagón de manera irremediable. Porque ustedes no solo cierran nucleares, también renuncian a esas líneas de muy alta tensión en Cataluña, las conocidas líneas MAT, que su Gobierno también ha negado.

Pero todo lo que ustedes plantean tras lo sucedido el pasado lunes es abrir expediente informativo a Endesa y Red Eléctrica. Permítame que se lo diga, con toda la educación que me permite: tienen ustedes la cara de cemento armado. (*Aplaudiments.*) Que ustedes planteen abrir expedientes a Endesa y a Red Eléctrica y que, como mínimo, no dimita la mitad de su Gobierno y usted enmiende la absoluta totalidad de su política energética es tener una cara de cemento armado.

Pero vayamos a las responsabilidades, algo que usted también obvia. Insisto, lo mínimo que merecen los catalanes es que salga aquí y pida perdón a todas aquellas personas que estuvieron encerradas en los trenes, encerradas en los ascensores, aquellos que peligraba su vida porque no sabían cuánto iba a aguantar el soporte vital de su oxígeno. Y usted sale aquí como si no fuera con usted.

Pero la responsabilidad de lo que pasó el lunes no solo es de usted. Es de usted, es de su jefe, de todo su partido, pero también es del Partido Popular y de los separatistas, porque todos ustedes han impulsado una política energética durante años, un modelo que nos ha llevado a dismantelar nuestro sistema energético y a sumir a Cataluña en la oscuridad, y al conjunto de España. (*Aplaudiments.*)

Porque, claro, ustedes han impuesto este modelo energético, que parece que es sensacional y estupendo, pero ¿quién paga los platos rotos? Los catalanes. ¿Y de qué manera? Ustedes vieron..., provocaron que se les fuera la luz; ustedes vieron como tantas y tantas personas se vieron atrapadas en trenes y vagones; como pérdidas millonarias de empresas. En términos de Pimec, creo que cifran por encima de más de 900 millones, a falta, evidentemente, de tener más detalles. Hospitales, agricultores e, insisto, muchas personas que vieron comprometidos los aparatos de soporte vital. Es decir, que se ha comprobado y se ha constatado que su política energética es un auténtico atentado contra el bienestar de los ciudadanos.

Y podría citar numerosas leyes que han amparado y que le han dado un marco legal a esta política energética, que son la ley del cambio climático, la ley catalana contra el cambio climático, *el pacte català per a la transició energètica*, el impuesto, por supuesto, a las centrales nucleares. En definitiva, innumerables proyectos de ley y planteamientos estratégicos –por cierto, los más radicales de toda Europa– que, sin estar preparados y sin red de seguridad, nos han llevado a la situación actual. Por cierto, una situación sobre la que, insisto, usted no ha hecho ninguna mención a ningún planteamiento de rectificación.

Luego, la principal conclusión es que el modelo energético de España y de Cataluña, por supuesto, está enfermo, y la enfermedad tiene un nombre, señor Illa, y se

llama «fanatisme climàtic». Un fanatisme climàtic que uestedes están dispuestos a seguir impulsando, de manera que parece que van a seguir gravando a las nucleares, que no van a seguir explotando nuestros recursos hidráulicos, que no van a seguir garantizando el suministro estable de energías como pueda ser la nuclear, se van a seguir oponiendo a la energía hidroeléctrica de bombeo. En definitiva, que uestedes van a seguir impulsando esa ideologización del *mix* energético en lugar de garantizar la estabilidad de la energía en nuestro territorio.

En lugar de escuchar a los ingenieros, uestedes deciden escuchar a los activistas y, en lugar de garantizar el suministro, uestedes prefieren garantizar la propaganda. Es decir, que se ha constatado, señor Illa, que su transición ecológica lo que en realidad es una demolición de nuestro sistema energético y de red eléctrica.

Yo le puedo decir qué es lo que debería hacer. Se lo diré en la réplica, porque espero que, como le he dicho, por respeto a los catalanes que sufrieron el apagón el pasado lunes, pida perdón, asuma sus responsabilidades y se comprometa a dar un cambio de ciento ochenta grados a esa política energética ruinosa que nos lleva no solo a los apagones, sino al desastre industrial y de futuro.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres, en nom del Grup Parlamentari Comuns.

Jéssica Albiach Satorres

Bé; gràcies, president. Bona tarda a totes i a tots. President, gràcies per la seua intervenció. Jo, abans d'entrar en la meua, sí que voldria començar amb un agraïment, un agraïment a tots els treballadors i les treballadores dels serveis essencials, dels serveis públics. També reconèixer la tasca que van dur a terme els ajuntaments en una jornada tan complexa. I, evidentment, agrair a la ciutadania que, una vegada més –i no esperàvem menys, també vull dir-ho–, ha demostrat solidaritat i cooperació. Jo crec que és evident que lo públic, que lo comunitari i que lo comú és allò que ens sosté en els moments d'excepcionalitat.

Dit això, queden moltes preguntes per respondre sobre l'apagada: què va provocar el col·lapse en cascada de la generació?, per què no van funcionar els mecanismes de tallafoc?, qui n'és el responsable? I, en aquest sentit, evidentment, estem esperant les conclusions de la investigació que el Govern ha posat en marxa.

Però jo crec que, més enllà de l'apagada, que acabarem de valorar quan tinguem tota la informació, hem d'anar al debat de fons. Aquests dies estem veient com alguns –i avui ho hem tornat a escoltar–, de manera interessada, estan tractant de centrar la conversa pública, més enllà de si el Govern va sortir a bona hora o no a donar explicacions, a dir que cal allargar la vida de les nuclears, que les nuclears paguen massa impostos i que les renovables són un problema. Fins i tot han arribat a dir que eren la causa de l'apagada.

Per tant, estem veient com la gran apagada ha estat un pretext per a la dreta, per a l'oligopoli energètic per tornar a un model més centralitzat i més basat en les nuclears. Un oligopoli energètic que, a més –ho vull recordar–, fa uns beneficis extraordinaris de més de 12.000 milions d'euros l'any i que, a més, compta amb l'aliança permanent de la dreta –de la dreta catalana, Junts; de la dreta espanyola, del Partit Popular–, que fa només quatre mesos van aconseguir tombar l'impost permanent a les elèctriques. Una autèntica vergonya, quan, a més, saben que una de cada cinc llars catalanes pateix pobresa energètica.

Per tant, parlant clar, la dreta vol aprofitar el *blackout* del dia 28 per rel·lançar una batalla cultural de caire trumpista, això sí, en contra de les renovables, amb crispació, amb mentides i sense cap evidència ni rigor científic. I, president, no ho podem permetre. No ho podem permetre perquè ens estem jugant el present i el futur del nostre país.

Així que, davant del negacionisme climàtic, davant del lobby nuclear, calen respostes clares i respostes contundents. I això significa avançar amb més força cap a un model descarbonitzat, sota control públic i democràtic. I sobretot –i vull insistir molt en aquesta idea– cal informació i cal transparència. Cal saber; saber què ha passat amb l'incident, però també saber què ha passat més enllà d'aquest incident, perquè el gestor de les xarxes, els grans generadors actuen amb una immensa opacitat.

I per això una de les grans lliçons que jo crec que hem d'aprendre d'aquesta gran apagada és que cal un nou marc normatiu que aplique transparència entorn del funcionament de les xarxes, sobre què va passar el dia 28 d'abril, però també sobre el funcionament ordinari de la xarxa.

I m'explique en quatre reflexions que considerem centrals perquè el país puga avançar. La primera reflexió: necessitem seguretat humana integral. Què vol dir això? Doncs en només cinc anys hem patit una pandèmia, una sequera greu a Catalunya, una dana amb especial intensitat al País Valencià i ara una gran apagada. A més, ens trobem en un context internacional molt complex, que està marcat per la crisi energètica que deriva de la guerra d'Ucraïna i també per la guerra comercial de Trump. I encara ara n'hi ha alguns que venen i ens diuen que la seguretat ens la donarà un rearmament o l'increment de la despesa militar. Doncs, miren, això és una visió antiga, és una visió caduca del que significa la seguretat. S'equivoquen i, sobretot, ho fan d'una manera interessada. La seguretat, ho torne a dir, vindrà de lo públic, de lo comunitari i de lo comú.

La seguretat vindrà de la cooperació internacional, de les polítiques climàtiques, de la sobirania energètica, de l'enfortiment dels serveis públics, de la prevenció dels riscos i d'un sistema públic fort d'emergències i de protecció civil. La seguretat també vindrà d'una societat cohesionada i conscient dels riscos, que siga capaç de respondre col·lectivament a l'excepcionalitat amb ajuda mútua i solidaritat, i no només amb *kits* individuals de supervivència. I, evidentment, la seguretat també ve dels serveis essencials, que han de funcionar; un servei essencial com és el sistema elèctric.

I el dia 28 el que hauria d'haver evitat l'apagada és que el tallafoc hagués funcionat. I per això necessitem tota la informació perquè no torne a passar.

La segona reflexió que vull fer: ens cal un sector públic que siga més fort. No podem continuar estant sotmeses a la lògica del mercat i dels interessos privats. I jo crec que aquí ens hem de preguntar com és possible que Red Eléctrica Española estiga en un huitanta per cent en mans privades. Per què una empresa que té ingressos garantits pel BOE i que té alta rendibilitat està participada per fons d'inversió i per grans fortunes? Quin sentit té que el segon principal accionista d'aquesta infraestructura, que és crítica, siga Amancio Ortega?, que també hi estiga BlackRock? És a dir, les infraestructures estratègiques del nostre país han d'estar sota control públic.

I no només això; és que cal revisar els criteris de funcionament del sistema. Estem parlant molt de les nuclears i poc de les hidroelèctriques, que és una energia que és renovable i que, a més, aporta estabilitat a la xarxa. És una energia que és estratègica, és la més flexible, és síncrona, té capacitat d'emmagatzematge. Per tant, l'operador del sistema ha de poder establir quines energies s'han d'utilitzar en funció de les necessitats del sistema elèctric, i no segons els criteris de rendibilitat econòmica. I per això, torne a dir-ho, Red Eléctrica ha d'estar sota control públic, i també les hidroelèctriques.

Perquè, a més, també és una anomalia que Espanya, a diferència del que passa a França, a Itàlia, a Alemanya, a Suècia, no disposa de grans empreses energètiques públiques. A Catalunya, Endesa pràcticament és un monopoli i és una empresa pública italiana. Això, quin sentit té? És que no té ni peus ni cap, i per això s'ha de revertir.

Tercera reflexió que volem fer: les nuclears no són una solució; són un problema. I, per tant, no hem de fer passes enrere en el calendari del tancament de les centrals nuclears. Les nuclears durant l'apagada van ser un problema, i no una solució, torne a dir-ho; van necessitar una quantitat enorme d'energia per a refredar el nucli i garantir

la seua seguretat. I, a més, no van participar en la solució. És que van trigar tres dies –tres dies– en tornar a funcionar.

La recuperació del subministrament va vindre de les interconnexions amb França i amb el Marroc, dels cicles combinats, de la hidràulica i també, després, de les renovables.

I deixin-me que ho diga també –no per treure-li gravetat a tot el que ha passat i a la situació d'excepcionalitat que vam viure–: recuperar el sistema d'un *blackout* és d'una enorme dificultat, costa moltíssim. I en només quinze hores es va fer una recuperació a tot l'Estat. Quan va passar a Texas, van trigar pràcticament una setmana. I pose l'exemple de Texas perquè segur que Estats Units és una gran referència per a alguns de vostès.

Per tant, pensem també en la importància de la recuperació i de lo bé que s'ha fet en aquest sentit. I que quede clar –i hi torne a insistir a tots nosaltres, però també al president de Foment, que ja l'hem escoltat– que les nuclears són cares, són perilloses i no ofereixen un futur viable.

Però també vull afegir una nova dada. Segons l'informe d'*incidentes y sucesos en las centrales nucleares españolas*, entre el 2019 i el 2023 les centrals nuclears catalanes són les que acumulen més errors –són les que acumulen més errors– d'operació i de manteniment que afecten directament els sistemes de seguretat. I per això, president, li demanem que no cedeixi a les pressions del lobby nuclear.

I un prec també que faig extensiu a Junts per Catalunya i a Esquerra Republicana, que vam veure com al Congrés van permetre amb la seua abstenció –Junts per Catalunya i Esquerra Republicana– que s'aprovés una iniciativa del Partit Popular que instava a allargar la vida útil de les centrals nuclears. De Junts ens ho podíem esperar; d'Esquerra Republicana, els he de confessar que no. Per tant, cal mantindre el calendari de tancament de les nuclears, i calen també plans territorials de transició justa, impulsar altres alternatives econòmiques al territori i reconversió laboral.

I una quarta reflexió: el futur és renovable o no hi haurà futur.

I el dia 28 d'abril hi va haver tanta aportació de renovable com en molts altres dies. Però la dreta, l'extrema dreta, el negacionisme, el retardisme, els partidaris de les nuclears i les empreses que tenen pressa per amortitzar els cicles combinats estan aprofitant l'apagada per qüestionar la transició energètica cap a un model cent per cent renovable, quan el camí està clar, i és entendre que la crisi climàtica és la principal amenaça que tenim, no només a Catalunya o a l'Estat, sinó tota la humanitat.

Una gravetat que contrasta amb el retard que arrosseguem a Catalunya amb les renovables i que s'ha de revertir amb urgència. Per tant, president, el repte és enorme, però també una gran oportunitat per tindre energia neta, barata i, sobretot, per crear nous llocs de treball i per reindustrialitzar.

I acabe, president. En conclusió, cal posar transparència al funcionament del sistema energètic; lo públic, lo comunitari, lo comú és allò que ens sosté i que ens salva. Les infraestructures estratègiques han d'estar sota control públic. El futur serà renovable o no hi haurà futur; qui ho qüestiona només té interessos de part per amortitzar els seus actius de generació. I les nuclears formen part del problema, i no de la solució. Per tant, cal complir amb el calendari de tancament.

Moltes gràcies.

El president

I, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Bona tarda a tothom. President... Primer de tot, deixi'ns començar fent un agraïment molt especial a tots els treballadors i treballadores públics que el dia de la gran apagada van donar la cara pels nostres veïns, per les nostres veïnes i pel país; i també a totes aquelles persones que de la seva feina en fan un servei públic i es van

també posar a disposició de tota la ciutadania, perquè realment, en moments així, és d'agrair la resposta dels treballadors i les treballadores d'aquest país.

Però, miri, president, just fa una setmana vam registrar la sol·licitud de la seva compareixença i, seguidament, vam assistir a la Junta de Portaveus per acordar l'ordre del dia d'aquest Ple. I vostè encara no havia presentat la seva proposta per compareixer. Ho van decidir l'endemà, i tots els portaveus vam haver de córrer per rectificar l'ordre del dia d'aquest Ple perquè poguéssiu avui compareixer aquí.

Novament ens va demostrar que va tard, que va a deshora i que, quan prenen les decisions, altres ja hem començat a treballar perquè aquestes puguin ser una realitat. I vostè, com sempre, va presentar tard aquesta compareixença, i el dia de l'apagada va fer la compareixença vuit hores tard.

Escolti, vostè és el president de Catalunya. No hauria de ser la gestoria Illa-PSC al servei del Govern de l'Estat - PSOE. I això és en el que es converteix quan decideix no donar la cara davant del poble de Catalunya i ho justifica dient que està esperant que comparegui el Govern de l'Estat.

Ni aquí ni allí, aquell dia ningú sabia el perquè de la gran apagada. Però el que volia sentir la gent i la ciutadania era un missatge de tranquil·litat i seguretat, explicant que els serveis bàsics, com les escoles, els ajuntaments o els serveis sanitaris estaven en funcionament. I vostè i el seu Govern van desaparèixer.

Avui, encara, amb la seva compareixença, no hem pogut aclarir el que va passar. Caldrà saber la veritat de tot el que va passar aquell dia, per què es va produir i quines mesures prendrem perquè això no es repeteixi; i aquestes no les hem sentit avui aquí, i això sí que és responsabilitat seva. Una setmana després no sabem res. Però vostè no n'és el responsable. Però això sí que ens demostra la manca de sobirania de Catalunya.

Una vegada més, tot i que els municipis del país van restar incomunicats, com saben, van ser la columna vertebral. Ells i els serveis públics. I no pot ser que haguessin de fer mans i mànigues per garantir la seguretat de la població sense cap ajuda del Govern ni dels delegats del territori. Els ajuntaments, tot i que tenen pocs recursos, una vegada més, van donar la cara i resposta a la ciutadania en un moment complicadíssim del país. I exemples com Girona i molts altres pobles i ciutats han de fer replantejar la política comunicativa i d'informació del president i del Govern.

Davant la falta d'informació, ja saben què passa en aquest país i a la resta del món: doncs que apareix l'extrema dreta, la dreta neoliberal o fins i tot la patronal, en aquest cas Foment, per aprofundir en un debat que és fals, però que ja porten temps intentant obrir, fins ara sense massa èxit. I és un debat en defensa de les nuclears com a solució a tots els problemes, o fins i tot la construcció massiva de línies de molt alta tensió arreu del país per fer més interconnexions, com si això fos la gran solució.

I aquest debat saben que ja va arribar també al Parlament de Catalunya fa poc, on una majoria –per sort– parlamentària encara continua defensant els plans de tancament de les nuclears en el nostre país. Tot i això, ja vam veure com la dreta, l'extrema dreta, hi votava en contra als parlaments i que Junts ja s'abstenia en aquest Parlament, i en el Congrés s'hi sumava Esquerra Republicana. President, esperem que amb aquest tema tampoc no li tremolin les cames i continuï ferm i continuï defensant avui aquí el pla de tancament de les nuclears a Catalunya.

Perquè aquí cal explicar que, quan es va apagar tot, també es van apagar les nuclears. Potser els grans defensors de les nuclears això no ho sabien, però aquell dia totes es van apagar, perquè són part del problema, i no de la solució. De fet, van trigar tres dies a tornar-se a connectar. En canvi, unes hores més tard, unes quantes hores més tard, tothom tornava a tenir electricitat.

Les renovables, un cop restablerta la xarxa, es van connectar automàticament al cent per cent. I això no ho expliquen els negacionistes climàtics ni els negacionistes de les renovables. I tampoc no deuen saber que avui, avui mateix, només funcionen

tres dels set reactors nuclears que té l'Estat espanyol, que produeixen un nou per cent del total de l'energia. I Catalunya, que jo sàpiga, no té cap problema.

Per tant, no; els negacionistes climàtics, màxims defensors de les nuclears, no tenen raó. La culpa del que va passar no és per les renovables. El problema és com s'està fent aquesta transició energètica: sense planificació, de manera desordenada i sense cap sistema d'estabilització que les acompanyi.

La globalització econòmica, de la mà de l'Estat espanyol, sí que ens ha pres una cosa: ens ha pres la sobirania que el nostre poble necessita. I per què necessitem sobirania? Perquè també necessitem una sobirania energètica per produir l'energia que necessitem i, sobretot, la capacitat de poder-la gestionar de forma democràtica i eficient i al servei de la ciutadania.

I per això la CUP fem propostes. Per això la CUP, en el seu moment, vam defensar la creació de l'energètica pública, perquè sigui una alternativa real al monopoli espanyol i a les energies fòssils. Una energètica pública, catalana i sobirana. Una energètica que... Volem que aquest Govern treballi perquè tota la xarxa passi a mans d'aquesta energètica pública, que tingui capacitat d'aïllar el nostre país quan la xarxa es desestabilitza, fins i tot que pugui sectoritzar a dins de Catalunya per comarques o zones territorials, com va poder fer França el dia de l'apagada, apagant l'interruptor i desconnectant-se per no patir-ne les conseqüències. I amb això no culpabilitzem cap territori, perquè també ens pot passar a nosaltres com a país, que un dia siguem nosaltres qui desestabilitzem la xarxa. S'ha de poder aïllar, hem de poder aïllar-nos pel nostre bé i pel bé dels altres.

I, en referència a la transició ecològica, ens han sentit durant molts anys defensar la necessitat del pla territorial d'implantació de les renovables a Catalunya. I no el va fer el Govern passat, i el Govern actual diu que potser a finals del 2026 estarà fet. Aquesta passivitat del Govern català ens demostra que potser aquí s'amaga l'interès de posar una catifa vermella –o, en aquest cas, camuflada de color verd per dir que és una transició verda– per a les grans corporacions, que són les que, com que no hi ha cap tipus de planificació, estan fent realment la transició energètica al nostre país, i la fan on volen, com volen i de la manera com la fan, aixecant el territori en contra dels macroprojectes.

I també tenen l'oportunitat de fer els canvis necessaris, per exemple, per prohibir que es cobri un preu fix per l'electricitat encara que el preu del mercat sigui zero, cosa que està passant tot sovint gràcies a les renovables, però que la ciutadania després no nota a les seves factures. Demanem una energia de proximitat, que doni resposta a les necessitats que tenim com a territori de forma no centralitzada; una energia pública per no dependre dels interessos de les grans empreses que monopolitzen el mercat; energia gestionada i controlada democràticament per fer-la servir per a allò que vertaderament és necessari.

I, per continuar treballant en aquesta línia i perquè es pugui retre comptes de la situació viscuda –que, com ha dit el president, encara no està gens clar–, nosaltres proposem la creació d'una comissió d'investigació, i convidem la resta de grups democràtics que s'hi sumin, que se sumin a aquesta petició, perquè ens pot servir per entendre què va passar i perquè això no es repeteixi. Una comissió d'investigació que podem acordar qui cal que comparegui i que ens vingui a explicar què va passar perquè puguem decidir com a país i aprovar aquí al Ple del Parlament de Catalunya les mesures adients que avui no ens ha proposat el president, però que és evident que hem de començar a prendre, i que hem d'escollar la gent que en sap, que fa propostes en aquest terme.

Perquè, referent a les propostes que ens ha fet vostè, en el minut que em queda, totes van molt encaminades a donar resposta a l'emergència, i per això ja vam fer un ple monogràfic. No ens presenta grans novetats amb aquestes propostes sobre l'anunci del nou edifici del 112, que potser és necessari, però hem de tenir clar que, per exemple, això no explica en quina situació estaran els treballadors del 112, que són els qui donaran vida a aquest edifici i sentit. I saben que al Ple monogràfic del gener sobre la

gestió de les emergències es va aprovar amb el seu vot també, amb el del Partit Socialista, iniciar amb celeritat el procés d'internalització del servei CAT112, i promovent la negociació d'un conveni propi del personal laboral d'aquest servei. I esperem que compleixin, perquè amb un edifici no n'hi ha prou si qui hi ha de ser..., no es compleixen els acords d'aquest Parlament. I sàpiguen que la pròrroga amb l'empresa contractada finalitza el 31 de març del 2026. Per tant, espavilin.

Les propostes que... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) I, per acabar, les propostes que ens han fet poden estar bé, però és que al final, president, ens ha anunciat una feina que ja haurien d'estar fent; no ens ha anunciat res nou. És a dir, ens ha anunciat el que ja haurien d'estar fent i el que ja hauria d'estar fet, o el que ja s'ha aprovat en aquest Ple del Parlament de Catalunya. I nosaltres també pensem que hi ha d'haver un debat en profunditat sobre l'energia, i vostè n'ha fet quatre pinzellades molt per sobre que realment no entren a qüestionar el model actual ni el sistema que tenim. I, per tant, això es pot continuar repetint, perquè ningú sap dir si es repetirà o no, i mentre no hi posem remei, les solucions que vostès donen a l'emergència són bones, poden servir, però, evidentment, no solucionen la problemàtica de base.

Gràcies.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, a continuació, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Som davant una Generalitat que a tothora parla de transició energètica, però, quan el sistema elèctric col·lapsa i mig país roman a les enfosques, cap governant assumeix ni errors ni responsabilitats. Encara és hora que als catalans se'ns doni una explicació plausible del que ha fallat. Les seves declaracions i intervencions a mitjans no han set per detectar ni abordar l'arrel del problema, sinó per blindar-se de les crítiques i retrets tant de l'oposició com de la ciutadania. Què en fem, d'una institució que crea estructures, plans estratègics i protocols ambientals a dojo, però que és incapaç de garantir a ciutadans, empreses, centres escolars i companyies de transport el subministrament elèctric?

D'opinions, n'hem sentit per a tots els gustos. Després de la gran apagada, tertulians que tant entenen de literatura com de centrals elèctriques van omplir platós i redactar columnes plenes d'hipòtesis, mitjos tecnicismes i excuses variades per acabar justificant el seu Govern i, evidentment, exculpar-lo. El relat oficial va imposar-se a tots els mitjans subvencionats; ho tenen lligat i ben lligat, això, eh?

Ens parlen de corba d'aprenentatge, com si tots plegats haguéssim d'acceptar amb resignació que el sistema energètic d'un país *a priori* del primer món funciona per asfalt i error. Cap dada concreta, cap assumpció de responsabilitats, zero transparència; no fos cas que la dissidència política tingués carnassa. La veritat no importa, oi? El que importa és el relat de ciència-ficció que aconsegueixin endossar-nos. És probable que mai sapiguem les causes reals de l'apagada i, si ho arribem a saber, no serà segurament per la premsa comprada d'aquest país. El *Financial Times* publicava la setmana passada que el sistema es va enfonsar per manca d'inèrcia i per haver substituït generació estable amb energia solar sense suport ni control.

S'han plantejat revisar el model? O replantejar-lo ens convertiria a tots en negociacionistes climàtics i feixistes? Podem qüestionar el bonisme verd? O això també computa com a delictes d'odi? Desenes de titulars sobre la transició energètica, dotzenes d'oficines i guinguetes subvencionades, pancartes amb lemes populars, viatges «esponsoritzats» per tot el món per parlar de justícia climàtica amb perspectiva de gènere, mentre les famílies catalanes que han fet l'esforç d'instal·lar plaques esperen els ajuts: 120.000 expedients pendents de tramitar. No els fa vergonya?

No prou contents amb penalitzar el ciutadà actiu, inactiven també l'Administració, desautoritzant projectes per garantir que Catalunya gaudeixi de capacitat real de generació i d'emmagatzematge. Saben per què cau el sistema? Perquè és insostenible. Benvinguts a la dura realitat. La moral ecologista no genera watts. Sota la seva gestió, la capacitat d'aquest país per decidir com i amb què es mou, es connecta o es defensa s'ha esfumat.

Hi ha una notícia que ha passat desapercebuda als grans mitjans, però que és un símptoma molt revelador del desgavell actual. El director general d'Energia ha plegat fa poc. Sembla que els professionals amb criteri tècnic fugen esperitats d'una conselleria governada per la improvisació, el sectarisme polític i la burocràcia kafkiana. Una teranyina de càrrecs, subcàrrecs, agències, direccions i oficines on tothom cobra i on ningú sap exactament qui mana, i que ara gestionarà qui va encapçalar el desastre de l'Icaen. Que la seva millor opció per cobrir el lloc sigui precisament la senyora Marta Morera, responsable directa del caos en la tramitació d'expedients, que no ha sabut ni posar ordre a la finestra digital ni respondre en temps als promotors, que ha fet perdre la fe en l'Administració a petits instal·ladors, empresaris i particulars, diu molt de la concepció que tenen del servei públic i del vostre poc compromís vers la modernització i l'eficiència.

Però tampoc voldria pas ser injusta amb tots vostès. Carregar tot el pes del desastre energètic damunt el seu partit seria certament agosarat, perquè el mèrit és compartit. Compartit amb els seus socis processistes, els que han permès que governessin aquí i a Madrid, els que han preferit flirtejar amb el poder i gestionar quotes i engrunes abans que mantenir la visió d'estat i batallar per la llibertat plena i definitiva de Catalunya. Tots vostès ens han deixat a mercè d'Espanya, un regne anacrònic que pot exportar perquè disposa de molta energia solar i poca demanda a certes hores, però que en absolut gaudeix d'un sistema robust. Un estat que cedeix a França i a Brussel·les la clau del seu equilibri energètic mentre buida la nostra capacitat de producció síncrona. I quan el sistema cau, com el passat 28 d'abril, no tenim bastons de suport, ni inèrcia, ni reserva, ni lideratge. Aliança Catalana defensa la sobirania energètica. Vostès, la submissió.

La seva ineptitud i irresponsabilitat es manifesten en la dèria de tancar nuclears sense tenir altra alternativa que les importacions i, per tant, la dependència i la inestabilitat tarifària. Les nuclears garanteixen una base de generació estable, massiva, sense emissions de CO₂, i vostès les esborren del mapa sense haver-les substituït i sense cap planificació ni a curt ni a llarg termini. No hi ha nous sistemes de suport renovable que aportin inèrcia al sistema, ni cap desplegament seriós d'emmagatzematge, ni directrius del gestor de xarxa per crear-los. I, tot i així, es preparen per tancar els reactors que fa dècades que ens mantenen operatius. Espanya exporta energia solar fent servir les nostres infraestructures. I què rebem a canvi? Una xarxa elèctrica que s'apaga. Una apagada massiva al primer món i a ple segle XXI. Gràcies a vostès, som líders en vassallatge.

Això sí, presumirem de no sé quants compromisos i acords climàtics. Objectius estratègics que donen titulars immediats i amables a la premsa, però que mai s'acaben complint. I saben per què no es compleixen? Perquè és impossible. Per complir els objectius del Proencat 2050, hauríem de multiplicar per cinc la capacitat de generació renovable. Vostès, a què aspiren? Quin és el seu pla? Continuar comprant gas a Algèria? Que la fotovoltaica de migdia aguantí les puntes de demanda del vespre? Cosir la nostra terra amb línies d'alta tensió perquè l'Aragó pugui enriquir-se? Potser el tacticisme de despatx, les quotes de partit i el servilisme cap als seus homòlegs espanyols no els deixen veure la crua realitat. Si tanquem les nuclears, no podrem encendre el llum.

I no, no és una teoria de l'extrema dreta independentista; no és cap hipòtesi. Els parlo de realitats físiques, de freqüència elèctrica, d'inèrcia, de sobirania, d'un país que no pot viure penjat d'un fil de coure connectat a França. Mentre comunitats autònomes com Múrcia o Extremadura acapaven subvencions i primes, els consumidors

catalans pagàvem la bombolla especulativa solar del sud d'Espanya, i 4.300 productors catalans d'energia solar, la majoria pagesos, autònoms o petites i mitjanes empreses, que havien confiat en un reial decret aprovat pel PSOE, es veien abocats a retallades retroactives i a inseguretat jurídica. Per als catalans, Espanya sempre acaba sent sinònim de pèrdues. Hem perdut la llibertat, la identitat, la riquesa, la seguretat. Què més vol aquesta gent que truca de matinada?

La petja d'instabilitat i d'arbitrarietat reguladora que han deixat al seu pas fa gairebé impossibles les inversions internacionals serioses. Veuen potser cap empresa del nord d'Europa que vulgui venir a invertir aquí? Nosaltres només veiem inversors d'arrel dubtosa, procedents del nord d'Àfrica o de països dominats per règims autoritaris i teocràtics. Aquesta és la seva transició energètica? Hauran de fer moltes capes de verd perquè no es vegi la vocació especulativa que hi ha a sota. Vostès vagin col·locant registradores de la propietat en lloc d'enginyers al capdavant de Red Eléctrica. Vagin confiant en l'exportació de gas algerià. De fet, en això del gas hi tenen bona experiència. Quants excàrrecs seus han passat per portes giratòries del sector gasista, tots ben col·locats i ben assegudets?

Aliança Catalana és aquí per rebotar les portes giratòries i per retornar a Catalunya tot allò que li ha set arrabassat: la llibertat, la identitat, la riquesa, l'autosuficiència, la seguretat i, per sobre de tot, la dignitat. Som aquí per encendre el llum que Espanya ha anat apagant. Res no és etern. L'esclavitud i la foscor, tampoc. Visca Catalunya lliure!

El president

Gràcies, senyora diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, consellers i conselleres, president, bona tarda. Voldria, en primer lloc, adreçar-me al conjunt de la ciutadania de Catalunya per fer-los el nostre reconeixement i també el nostre agraïment pel comportament cívic, responsable i solidari que van exhibir al llarg de la crisi que es va iniciar a partir del migdia del dilluns 28 d'abril.

En una circumstància absolutament inèdita i absolutament excepcional, la ciutadania de Catalunya va respondre, com he dit, amb enorme civisme, amb una responsabilitat admirable i també amb molta solidaritat. I, si en volen un exemple concret, tots en vam viure, tots en vam veure als carrers i places de les nostres viles, dels nostres pobles, però jo vaig assistir en primera persona a com tot un barri s'abocava a buscar tres criatures de sis anys que portaven quatre hores perdudes. En una circumstància en què tothom podia haver mirat per la seva família, en què la ficció anglosaxona d'aquests escenaris ens diu que hi ha una única reacció possible, que és la individualista, doncs, efectivament, tot un barri es va posar a buscar tres criatures perdudes.

I aquest va ser un comportament que no només va exhibir la ciutadania en general, sinó que van exhibir també els treballadors i treballadores del sector públic, sí, i de la Generalitat de Catalunya, els servidors públics, i de les administracions locals i de tot tipus d'administracions i institucions, però també el conjunt dels treballadors i les treballadores. També els de les empreses que van treballar des del primer minut per restablir el subministrament, per restablir la normalitat en tot tipus de serveis, inclosos els de transport.

I és veritat –s'ha comentat aquí– que en escenaris que puguin considerar-se assimilables..., no sé si el de Texas, des d'un punt de vista tècnic, es pot considerar assimilable o no, però en escenaris semblants es va trigar molt en recuperar-se plenament d'una situació de zero elèctric. I, en aquest cas, una de les coses que s'estudiaran..., entre altres coses, eh?; evidentment, també les causes i les circumstàncies en què es va produir aquesta crisi, però una de les coses que s'estudiaran és com es va poder recuperar tan ràpidament el servei. I es va fer de manera progressiva per

prudència, per evitar inestabilitats, i es va fer també prioritzant els nodes que eren essencials i que eren estratègics, i això també cal tenir-ho en compte.

Mirin, el Govern de la Generalitat de Catalunya va estar al capdavant de les decisions, de les actuacions que van permetre que s'anés restablint progressivament la situació de normalitat. Va estar cada responsable de cada departament, cada conseller i consellera, al lloc on corresponia, prenent decisions i adoptant-ne, que no era fàcil, que implicaven prioritzar un o altre indret, un o altre servei. I jo crec que les prioritzacions es van prendre encertadament.

Sempre és difícil, diguem-ne, l'argumentació contrafàctica, allò de què hauria passat si, però jo estic absolutament convençut, el meu grup parlamentari està absolutament convençut que el debat que estem tenint avui –que és un debat..., després hi entraré una mica més, però és un debat que s'ha centrat bàsicament en qüestions relatives a la comunicació per part del Govern– hauria estat un debat absolutament diferent si hi hagués hagut conseqüències negatives que hom podria imaginar que es podrien produir en circumstàncies tan greus, tan inèdites, tan excepcionals com les que es van produir el 28 d'abril.

Dit encara més clar, si estem parlant de la necessitat d'escatir les causes de l'incident i si estem parlant de la política comunicativa durant l'incident és perquè, afortunadament –i amb contribució de tothom, però sens dubte també del Govern de la Generalitat de Catalunya–, no hem de lamentar greus conseqüències de l'esdeveniment.

I això és bo, i ho entomem com una notícia positiva, que avui estiguem centrant el debat, aquells que ho han aconseguit, en aquestes dues qüestions. Perquè voldria entrar en la qüestió de les crítiques que es formulen al Govern i que són, òbviament, legítimes, però és que per part de la dreta hem assistit, en fi, a algunes qüestions certament sorprenents.

El senyor Fernández, del PP, ens ha regalat set minuts –he sabut comptar– de dissertació sobre la guerra freda, que sempre és molt interessant, però que jo crec que qualifiquen, diguem-ne, el grau i el volum de la crítica que formula al Govern respecte a la seva actuació durant el 28 d'abril. Això sí, ha esmentat qüestions de comunicació durant la crisi i residències geriàtriques. No vull entrar-hi, però sembla, fins a cert punt, agosarat.

El senyor Garriga, de VOX, i la senyora Orriols, d'Aliança Catalana, en diferent idioma, han dissertat també sobre les seves pròpies obsessions, aprofitant per intentar empenyer tota l'agenda, diguem-ne, de l'extrema dreta europea i global. I, a més, fent una cosa –perquè jo crec que això sí que val la pena aturar-s'hi un moment per la reflexió tècnica que pugui ser de caràcter més general–, que és parlar de les renovables i del caràcter asíncron –tots hem après la paraula aquests dies– de la generació de les renovables com si fos un problema irremeiable, com si no hi hagués tecnologies que permeten integrar les renovables a la xarxa general garantint la seva estabilitat.

Això sí, òbviament, vol dir replantejar la xarxa, vol dir inversions, i vol dir tot això que haurem de fer, doncs, a través de comissió d'estudi o a través del debat general que aquí i arreu d'Espanya s'estarà tenint, i d'Europa, eh?, perquè això és un incident que és no només peninsular, sinó d'abast europeu. Però és un debat, efectivament, que ens haurà de portar a canvis en el model i adaptacions de la xarxa.

Però després em volia aturar en la crítica que ha formulat el senyor Batet al Govern, perquè ha començat, i a mi m'ha semblat molt indicatiu..., i no per bé, l'hi he de dir, l'hi dic també amb tota l'educació i el respecte, però m'ha semblat molt indicatiu que vostè comencés parlant de la crisi que ha tingut el país dient que aquesta és una crisi del Govern. I en els primers instants he pensat: «No, això és un lapsus freudià», eh?, diguem-ne, se li ha escapat això. No, no, després ha fet una exhibició absolutament impúdica de les seves vanes esperances d'erosionar el Govern de la Generalitat de Catalunya amb la greu crisi que ha patit el país durant el dia 28 d'abril, d'una manera, certament, que no m'ha semblat especialment patriòtica –l'hi he de dir–, perquè formular crítiques al Govern davant d'una situació, diguem-ne, com la

que es va viure el 28 d'abril no només és normal, sinó que és útil per fer progressar les polítiques públiques. Però ho ha formulat vostè d'una manera que... Deixi'm intentar reproduir l'argument per veure si la congruència existeix en l'argument. Vostè deia: «No va fallar res, no van fallar els serveis públics; només el Govern.» I, doncs, de qui creu que depenia que no fallés res? (*Rialles i aplaudiments.*) No? Clar.

«El Govern va comparèixer tard» ha estat la crítica més estesa. No poc, sinó tard, perquè, diguem-ne, diverses compareixences en vint-i-quatre hores per part de responsables diferents... Però ens diuen: «Va comparèixer tard.» I jo aquí, i fent parafrasi d'una frase que s'atribueix a Winston Churchill, els hi podria dir..., els hi puc donar la raó, però aleshores ens equivocaríem tots; si els hi donés la raó, ens equivocaríem tots. Perquè puc comprendre que vostès ens diguin: «El Govern s'hauria d'haver fet notar més», en el sentit de transmetre clarament a la ciutadania que hi era, que hi havia una continuïtat en les institucions, que hi havia gent al timó. Però, comparegués a una hora o comparegués a una altra, el Govern va fer notar que hi era. No només hi va haver, diguem-ne, comunicació pels canals habituals, que certament es van veure afectats per la pròpia incidència, sinó que, a més, tots i totes vam anar rebent comunicacions.

Mirin, si volen, un exemple, com a pare de dues criatures, perquè s'ha posat l'exemple. Sí que es va comunicar per part del departament i per part de les escoles que no s'anés a buscar les criatures a les escoles i que eren espais segurs, i que no patís ningú, que estarien obertes fins que la darrera criatura fos recollida pels seus pares o per qui els anés a recollir, ateses les circumstàncies, no? En fi, i podríem seguir posant exemples.

El Govern es va fer notar amb el fet de que hi hagués seguretat als carrers, amb el fet de que hi hagués una atenció prioritària als equipaments crítics, als serveis essencials, una priorització de les persones vulnerables per circumstàncies mèdiques o de qualsevol altre tipus. Amb tot això es va fer notar la presència d'un govern i del conjunt de les institucions i administracions. I, efectivament, de tot això n'hauríem d'extreure conclusions, se n'han d'aprendre lliçons. Hi ha coses a millorar, sens dubte. I, sobretot, hi ha una reflexió a fer sobre com millorar, enfortir, augmentar la resiliència del nostre sistema elèctric, de com fer-lo més estable, i, sens dubte, sense cap renúncia pel que fa als objectius de generar l'energia de manera neta i sostenible.

Moltes gràcies.

El president

Un cop han intervingut tots els grups parlamentaris, per respondre té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats i portaveus que han intervingut en aquest debat... Vull començar amb cinc consideracions generals que, d'alguna manera, si no han estat presents en totes les intervencions, sí que en moltes d'elles, no?

Primer, amb relació a la política informativa que va seguir el Govern de Catalunya durant aquest episodi. El responsable en soc jo. N'assumeixo tota la responsabilitat. El Govern de Catalunya va informar. El Govern està compost per setze consellers i un president, i el Govern també l'integren alts càrrecs i professionals de Protecció Civil, que van estar a disposició de mitjans de comunicació. I va sortir la consellera i vaig sortir jo quan vam tenir informació certa i verificada per explicar i traslladar a la ciutadania. I des del primer moment vam estar al peu del canó; no amagats: al peu del canó, a la plaça Sant Jaume. I això és el que seguirem fent. Donarem la cara sempre, però no traslladarem més que informació veraç i contrastada. I, en una crisi –i alguna experiència en tenim, i ho dic amb tota la modèstia–, el primer que s'ha de fer és activar els serveis per protegir les persones i assegurar-se que no està en risc la vida de cap persona ni de cap bé públic, que és el que va fer el Govern de

Catalunya. Es pot millorar? Sempre. Autoexigència? La màxima. Però ja els hi dic: la informació la marca el Govern, i seguirà aquests criteris. I el responsable el tenen vostès a davant.

Sobre les causes. Algú coneix què va passar? (*Pausa.*) Soc poc de donar consells, però he vist expressions molt alegres, i crec que arriscades, sobre si el model energètic és el que va provocar això, sobre si... Quedo un punt astorat davant de la contundència d'algunes afirmacions. Perquè, mirin, és un tema complex, tècnicament molt complex. Crec que molts de vostès es prenen seriosament la feina –vaja, n'estic segur– i han parlat amb experts. Jo també; del Govern i de fora del Govern. Enginyers –sí, sí, enginyers–, i tots diuen que el sistema és robust, que és un fet inèdit i sense precedents i que no saben determinar-ne les causes. Si algú les coneix, per favor, que ens il·lustri –que ens il·lustri. I crec que fariem bé en tenir, tots, un punt de prudència, perquè, efectivament, el més important ara és determinar les causes del que va passar.

Sense conèixer-ne les causes no podrem determinar, diagnosticar què va passar i, per tant, preveure-ho. I en aquest sentit tenen el compromís que el Govern de Catalunya, que no és el responsable d'analitzar què va passar ni d'esbrinar-ne les causes, però tenen el compromís de que el Govern de Catalunya col·laborarà per arribar fins al final –fins al final–, sense cap tipus de prejudici ni sense cap altre tipus de condicionant que arribar fins al final. I no serà immediat. Hi han coses que requereixen temps i anàlisi, sobretot si es vol fer amb rigor. I el que sigui capaç de fer-ho o que ho sàpiga, o fins i tot alguns de vostès que han dit que ja ho van advertir i preveure..., doncs, en fi, estarem encantats de que ens il·lustrin. I, sobretot, si un dia governen, espero que tardin bastant a veure el que fan.

Tercer, les nuclears. Mirin, hi ha un pla acordat de tancament de les nuclears. Les tres nuclears que hi han a Catalunya tenen data de tancament fixada i *acordada* –i acordada–: 2030, 2032 i 2035. Hi ha una possibilitat: si els operadors d'aquestes centrals nuclears volen allargar-ne la vida útil, ho poden sol·licitar. No cal que ho sol·licitin mitjançant una declaració de premsa o per persona interposada; ho poden sol·licitar directament. Ho adverteixo: el Govern de Catalunya, si ho fan, defensarà que els costos dels residus nuclears siguin costos intrínsecs de la generació nuclear, no que siguin uns costos a pagar pel pressupost comú, que és el que ha passat a Bèlgica, i per això té obert un expedient d'estat, i va passar amb motiu de la crisi energètica d'Ucraïna.

Nosaltres apostem per l'energia barata, verda i que es pot produir a Catalunya, que és l'energia renovable. I crec que aquí tenim un recorregut per fer. I no ho dic tant amb to de crítica, tot i que també alguns portaveus podrien moderar les seves exigències en aquest sentit, tenint en compte que han governat els darrers anys. Però, en fi, hi ha camí per fer. I és una energia que és per la que està apostant Europa.

Això vol dir que hem de posar en risc la garantia de subministrament? De cap manera. Ja he dit que no ho farem. Ara, en fi, no cal que ens fem portaveus ni que aprofitem la situació per defensar certs interessos, que són legítims i que són privats. Però –quarta cosa– els garanteixo que el Govern serà autònom en prendre decisions, en aquest àmbit i en qualsevol àmbit. I jo ho vull dir ben clar i vull ser ben explícit davant del Parlament de Catalunya: el Govern no accepta tuteles de ningú, i si algú s'ho pensava, s'ha equivocat; bé sigui en matèria d'habitatge, bé sigui en matèria energètica, bé sigui en matèria de qualsevol altra política pública. Escoltarem a tothom, però prendrem les decisions autònomament i amb una única guia: la del bé comú i l'interès general.

I són legítims els interessos particulars? Per descomptat que sí. Però la feina del president de la Generalitat de Catalunya, la feina del Govern de Catalunya i la feina del Parlament de Catalunya és pensar en l'interès general i en el bé comú, no en interessos particulars, per legítims que siguin. I, en aquest sentit, ni tremolors de cames... En fi, ho dic ben clar perquè tothom sàpiga a què atènyer-se; tothom assegut en aquest Parlament de Catalunya i de fora d'aquest Parlament de Catalunya.

I cinquè. Jo soc un ferm defensor del principi de col·laboració, i crec que en aquest cas, i en totes les emergències que pugui haver-hi, és la millor manera, i diria que

la manera d'actuar: col·laborar amb la resta d'administracions. Que ningú confongui això amb un desatendre els interessos i la defensa dels interessos de Catalunya i dels ciutadans de Catalunya. Ara, hem col·laborat amb el Govern d'Espanya? Per descomptat que sí. A mi em sembla que és el millor govern que pot tenir Espanya en aquest moment? Els hi revelaré un secret: sí. Em sento còmode amb el Govern de Pedro Sánchez. No sé si això sorprèn el senyor Fernández o el senyor Ignasi Garriga. No ho sé. Ja els hi dic: sí. I col·laboro amb aquest Govern. I col·laboraria amb governs d'altre signe polític, com col·laboro amb ajuntaments d'altre signe polític. I crec que, en aquest sentit, poques coses es poden retreure, perquè crec que és el que s'ha de fer. I no ho confonguin: quan s'han de defensar els interessos de Catalunya soc bastant radical i tinc les idees bastant clares al respecte. Però crec que la millor manera, justament, de defensar-les és amb un principi de col·laboració, i més en una situació com la que vam viure.

Algunes qüestions més concretes. Arran de la intervenció del senyor Batet –i amb tota cordialitat, senyor Batet, i el respecte que sap que li tinc–, hi han dues actituds davant d'una situació d'emergència: o col·laborar amb el Govern o esperar a veure si el Govern se la fot. Jo espero de tots els partits, però en particular de partits amb llarga trajectòria de govern, com, si no el seu, l'espai polític del que vostès, o alguns de vostès, es reclamen hereus, la primera actitud; és la que espero. I alguns dels seus comentaris m'ha semblat que no van en aquesta línia. I en aquest sentit li he de dir que m'he sentit un punt decebut –m'he sentit un punt decebut. Vostè pot opinar i..., només faltaria, però m'he sentit un punt decebut.

D'Esquerra Republicana, el primer que he de fer és desitjar al diputat Josep Maria Jové una recuperació ràpida. I el segon és: respecte a L'Energètica, dir-li que el compromís del Govern de Catalunya amb L'Energètica és un compromís ferm. Fa ben poc –si no recordo malament, fa un o dos governs– vam acordar un reforçament de 20 milions d'euros per accelerar, des de l'energètica pública, el desplegament de les renovables. I és un element estratègic, en el model energètic de Catalunya, aquesta empresa, L'Energètica, que va crear el seu Govern, en la que jo tenia reticències inicials –i a alguns de vostès els hi he comentat– i que, ja abans de ser president, vaig descartar, coneixent els responsables i coneixent la feina que feien. I, un cop president de la Generalitat de Catalunya, encara m'he refermat més en que va ser una bona iniciativa. Per tant, dic que, d'una posició de reticència inicial, he fet un camí i que, de moment, comptem amb l'energètica pública com un element central de la política energètica de Catalunya.

La senyora Capella m'ha demanat termini per al pla territorial de desplegament de L'Energètica: abans de que acabi aquest any. És la dada que em dona la consellera Paneque. Ho intentarem el més aviat possible, però compti que al desembre això hauria d'estar fet. I té el suport del nostre grup i la plena disposició del Govern a fer una comissió d'estudi. Crec que és un element útil, el que planteja vostè –crec que és un element útil–, i crec que és l'instrument adequat per contribuir, des del Parlament de Catalunya, a esbrinar què ha passat i a fer propostes de millora. I, per tant, ho veig..., saludo la iniciativa, li agraeixo la iniciativa, hi col·laborarem des del Govern. I m'agradaria que tots tinguéssim una certa altura de mires en aquest assumpte, i no convertir-ho en un pim-pam-pum, sinó que en sortís alguna recomanació que fos útil per millorar les coses.

Al senyor Alejandro Fernández, també des del respecte, jo li vull dir que crec que ens convé a tots un debat serè i no precipitat sobre el que ha passat. No s'ho prengui malament, el que li diré ara, però li vull fer dues consideracions. Per què apostar per les renovables és ideològic i apostar per les nuclears no? Vostè diu..., ha fet, i amb un... Vostè ha dit: «Les renovables són una cosa molt ideològica!» I les nuclears no? Bé, jo... Vostè ha dit... Tot té una... (*Veus de fons.*) Aquest és un debat tècnic.

I la segona cosa –i no se m'ho prengui malament, el que diré ara–: vostè pot jutjar, pot valorar, pot comentar, pot discutir, pot, en fi, criticar la meva actuació com a

president de la Generalitat de Catalunya. No ho pot fer amb molts companys del seu partit polític, perquè van decidir traspassar la responsabilitat al Govern d'Espanya. (*Veus de fons.*) No, no, no és menor. A mi és un assumpte... No és menor.

El president

Si us plau, no entrin en debat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

No és menor –no és menor. És indicatiu de la concepció de l'autogovern que tenen els que ho van fer. És indicatiu de la concepció de la col·laboració en moments de crisi que tenen els que ho van fer. És molt indicatiu. I ja portem algunes hores de trajecte per saber interpretar les coses. Jo estic segur que ho van fer perquè es pensaven que era una situació molt molt molt crítica –molt. Estic segur que és per això que ho van fer, però ja portem trajectòria i anirem veient com van evolucionant les coses. No, no és menor. Mai s'havia fet –mai–, ni tan sols a la dana –ni tan sols a la dana.

A mi mai m'ho van sol·licitar els tècnics de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, que porten també moltes hores de vol en matèria de protecció d'emergències –mai. Ni mai em van demanar ni mai ens van proposar ni mai ens van suggerir que enviéssim missatges a ningú ni a mòbils, perquè no hi havia risc per a la vida de les persones un cop activats els mecanismes de rescat per part dels bombers –mai. Per tant, vostè pot criticar la meva actuació, que va ser una actuació, bé, memorable. Jo he explicat el que vam fer. Jo crec que va ser una actuació decent. D'altres no tant, perquè no hi van ser.

Amb VOX estem a les antípodes –a les antípodes–, també en això. Ha parlat vostè de que potser a la xarxa de transport convé fer algunes adaptacions. És veritat, s'estan fent. I en concret, pel que fa referència al bombeig, al setembre, el Govern ja va acordar apostar per bombejos estratègics a la xarxa. Estan en els acords de govern. I en concret, amb la tramitació del bombeig hídric a la Baells, el Govern havia apostat també per participar-hi, i inclús l'energètica pública hi participarà. Estem treballant en això des de Catalunya.

Comparteixo completament les afirmacions de la senyora Albiach dient que allò públic, les institucions públiques –vostè ha parlat de les esferes comunitàries– en moments de dificultat són l'element clau. Les institucions públiques democràtiques són claus. Hi estic completament d'acord, i és una valoració que convindria que féssim tots plegats.

També agraeixo la seva prudència, que ha subratllat vostè d'una forma a mi em sembla molt encertada, d'esperar a la investigació per conèixer-ne les causes i de ser rigorosos amb això. Perquè el que ha passat és inèdit, i ningú sap exactament per què. I també hi ha un consens, com ha dit vostè, senyora Albiach –i jo també li agraeixo que ho hagi comentat–, que la recuperació de la xarxa va ser ràpida i exemplar.

I que les primeres notícies, almenys que tenia jo, eren molt diferents. I, per això, la prudència inicial i els antecedents que hi havia, perquè és complexa, i més si no se sap amb certesa què ha passat. No estàvem davant d'un incendi d'una central de generació, com va passar a Barcelona amb la subestació de Maragall, o a La Gómera. No sabíem per què havia caigut i per què s'havia desconnectat. I, per tant, s'ha de tenir..., s'ha de donar espai als tècnics i s'ha de ser exigent. Efectivament, hi ha d'haver una supervisió dels poders públics perquè a això s'hi arribi, es faci i es faci amb diligència.

Nosaltres apostem... Vostè ha apuntat el debat de fons. Nosaltres ja ho hem dit: estem per descarbonitzar l'economia. I, efectivament, el model és un model de control públic. Control públic, regulació pública. Aquest és un sistema regulat, el sistema energètic. Jo no tinc inconvenient en que hi hagi empreses, si ho fan bé. Si no ho fan bé, s'ha d'actuar des de l'Administració pública. Però ha d'haver-hi una regulació pública, un control públic, una supervisió pública, per descomptat que sí –per descomptat que sí.

I ja l'hi he dit, vostè hi ha insistit, també hi ha insistit el senyor Cornellà, de la CUP: ni tremolor de cames ni cessions a cap tipus de pressió externa –a cap. S'ha de saber què ha passat. Col·laborarem en saber què ha passat. S'ha de... Si hi ha alguna responsabilitat, s'ha de fer, sigui de qui sigui –sigui de qui sigui. I hem d'apostar per un model energètic que el Govern impulsí i que aquest Parlament referendí, que ja ho he dit: és un govern d'apostar per les renovables, perquè és la millor energia possible.

És més, és una part de la generació de prosperitat de Catalunya bastant important. Si les coses econòmicament a Catalunya i a Espanya han anat bé és perquè tenim un model d'energia que atreu inversions; va lligat. No es confonguin –no es confonguin. I per tant, en aquest sentit... I l'energètica pública, ja ho he comentat.

Senyora Orriols..., senyora Orriols, en fi, només li vull dir una cosa: Catalunya forma part del primer món, entre altres raons, perquè vostè no la governa. (*Aplaudiments.*) Perquè, si no, a jutjar per les seves formes en matèria energètica, tornariem al llum de carbur amb vostè, i estem al segle XXI. Ja sé que XXI és el segle de les renovables i de l'energia verda i barata.

I, al senyor Pedret, li agraeixo la seva descripció de l'actitud cívica amb alguns exemples concrets, que jo també torno a aprofitar. I acabo ja aquest torn de rèplica per tornar a donar les gràcies al conjunt de la ciutadania de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, els representants dels grups parlamentaris poden exercir el seu dret de rèplica. I, en primer terme, per fer-ho, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts –cinc minuts–, el diputat senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Els hi he de dir, senyors diputats i diputades, president, membres del Govern, que lamento profundament el to que hi ha hagut en aquest debat. El nostre to ha sigut un to de transcendència i de responsabilitat davant dels fets que van ocórrer. Segurament el que els hi diem no els hi agrada, però no hem entrat en cap atac personal ni en cap demagògia, sinó en la... No es pot frivoltzar amb aquest tema. No es pot vindre aquí i parlar de Texas, de l'islam, de Rússia, del comunisme, de la visió anglosaxona, de la dignitat i de la moral, i dels impostos i l'esclavitud.

Perdonin. El que va passar la setmana passada va ser molt greu en aquest país. I, president, abans que el Govern truqués a ningú de Junts, qui el vaig trucar vaig ser jo primer, a les 13.22, en nom del meu partit i del meu grup parlamentari, i ens vam posar a la seva disposició pel que fes falta. (*Aplaudiments.*) I el diputat Rius es va posar a disposició de la consellera d'Interior, com la majoria dels alcaldes. Perquè surti aquí i no valori l'actitud que va tindre Junts per Catalunya el dia de la crisi.

És molt irresponsable, aquesta actitud, president. Li he de dir que realment no m'ho esperava, perquè la responsabilitat –i la gestió del Govern també ho és– es reconeix. I nosaltres hi vam ser. Jo vaig trucar i em vaig posar a disposició. Si vostè m'hagués dit: «Vingui al Palau de la Generalitat»... És que en aquell moment no sabíem què estava passant al país, com la majoria de la gent. I el Govern no estava comunicant durant quatre hores, fins que no va sortir a les quatre de la tarda la consellera d'Interior. I els grans líders es veuen en els moments difícils. Els grans lideratges, els grans presidents es veuen en els moments difícils. I podria posar molts exemples.

Churchill se n'hagués anat a la ràdio, hagués anat a l'estudi 1 de Catalunya Ràdio, hagués pujat a la quinzena planta de RAC1 o se n'hagués anat a la sala Toresky de la seu de Ràdio Barcelona. I del Govern no hi havia ningú a les ràdios, i ningú informava de res a l'únic mitjà que estava fent la feina del Govern. El president Pujol, el 23-F, va sortir per la ràdio dient: «Tranquil, Jordi, tranquil.» Hi va haver un missatge de tranquil·litat a tot el país. I el Govern..., durant aquelles quatre hores, la gent no sabia què passava. I vostè va estar amagat durant vuit hores fins que va sortir el seu president, el Pedro Sánchez. I és això el que lamentem nosaltres. (*Aplaudiments.*)

El lideratge del president de la Generalitat de Catalunya s'havia de notar, i aquell dia no es va notar, president. I aquell dia no hi van ser.

I no podem amagar la gestió d'aquell dia darrere del model. I amb això li he de dir que comparteixo amb vostè les paraules que acaba de dir. Però, senyors diputats de les diferents formacions polítiques, com es pot vindre aquí a fer un debat quan el Govern encara no ha explicat les causes del que va passar, de l'apagada energètica de l'altre dia? Una mica de responsabilitat, una mica d'humilitat, una mica de prudència. Perquè, clar, aquí som els campions del no a tot: no a la MAT, no a les renovables, no a les nuclears. I després ens passa el que ens passa.

I aquest Ple, aquest Parlament, la passada legislatura, va fer un debat molt seriós i molt rigorós en l'àmbit energètic i de les renovables. En el cas d'aquesta casa, ho va impulsar el diputat Ramon Tremosa. I aquest Parlament va prendre uns acords compartits molt amplis al voltant d'aquest tema, com per vindre a frivoltzar amb... I vostè, president, no es pot amagar davant del model energètic.

I, miri, si no es comunica, per moltes decisions que es prenguin, no es saben les decisions. I vostès no van comunicar. Vostès van fracassar. Vostès van fallar, i van fallar en molts àmbits. Escolti'm, les residències; que no tenien instruccions, com es van queixar la majoria de residències, encara que digui que no la consellera. Va sortir en molts mitjans de comunicació. Que el Govern no va comunicar bé. Escolti'm, fins i tot si hi ha una carta de periodistes de diferents mitjans de comunicació que els hi deien que no sabien, que no responien o que estaven donant resposta del Govern en aquell moment. *(Aplaudiments.)* Escolti'm, no ho diem..., ho diuen tots els mitjans de comunicació.

Per tant –i acabo–, la dependència, president, la dependència de l'Estat espanyol, la seva dependència del senyor Pedro Sánchez, de Madrid i del PSOE ens porta al caos i a la mala gestió. Hi ha una alternativa al país, humil, responsable, prudent, però sens dubte més solvent que el que va demostrar aquest Govern la setmana passada, que es diu Junts per Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la diputada senyora Ester Capella i Farré.

Ester Capella i Farré

Gràcies, president. President Illa, bé, agafo les seves paraules: «Collaborar, sí; subordinar-se, no.» Per tant, l'hi recordarem tot sovint.

Dos, en matèria d'informació, jo entenc que vostè té el seu model, però vostè entendre que Esquerra Republicana, en aquest sentit... L'hi he dit d'una forma molt clara. No critiquem determinades maneres d'informar. El que nosaltres diem i on hem de posar l'accent no és en comunicar per comunicar, sinó en la presència del Govern externa, que és on vam trobar a faltar nosaltres el Govern. Per tant, jo volia insistir en aquesta qüestió. No és en comunicar per comunicar, sinó en la fortalesa que dona que el Govern hi és de portes endins, però també de portes enfora. Per tant, per nosaltres això era important.

Tindrem temps per analitzar si tots els sistemes d'activació dels serveis públics van funcionar com un rellotge, si van faltar segurament alertes. Ja en parlarem. És a dir, això ho analitzarem quan tinguem claríssim tot el que hi ha en joc, les causes, perquè ara no les sabem. I, per tant, temps tindrem per poder analitzar tot allò que cal analitzar.

Per tant, deixi'm que posi l'accent en allò que apuntava abans, en la necessitat que també aquest Parlament de Catalunya recuperi la capacitat d'exercir la sobirania; que els ciutadans tinguin present, que tinguin claríssim que és des d'aquest Parlament que els garantim tots els drets.

Per tant, nosaltres dèiem: una comissió d'estudi en la que posem tota l'ambició d'aquest Parlament, en la que analitzem la resiliència del sistema elèctric i dels serveis essencials a Catalunya davant la situació d'una apagada elèctrica. Identificar quins

haurien de ser aquests objectius. Identificar totes aquelles mesures que han de servir per millorar, per enfortir, per donar més resiliència i garantir la continuïtat dels serveis en cas d'una apagada com la que vam patir el dilluns. Si serem capaços d'aguantar més de vint-i-quatre hores, quaranta-vuit o les que calguin perquè el sistema, tot absolutament, funcioni com un rellotge. Enfortir les infraestructures i protegir els sectors crítics de Catalunya i, per tant, també tenir la capacitat de transposar totes aquelles directives de les que nosaltres, amb les nostres competències, també tenim la capacitat de fer-ho. Millorar els canals de comunicació a la ciutadania davant episodis de crisi. Esclarir les causes d'aquest episodi.

Per tant, demano als grups parlamentaris d'aquest Parlament, doncs, que recolzin la iniciativa d'una comissió d'estudi. Treballem, esforcem-nos i busquem tot allò que ens fa més forts com a país i, per tant, analitzem tot allò que fem bé i també allò que no fem tan bé. I, en aquest sentit, com fem i enfortim també les nostres infraestructures i serveis públics.

Per tant, per concloure, doncs, des d'Esquerra Republicana apostem, com deia abans, per la sobirania plena com a exercici imprescindible per garantir els drets de la ciutadania de Catalunya, des d'aquest Parlament i des de totes les institucions del país.

Només podem avançar en drets a través d'exercir la sobirania, exercir-la fins a l'últim racó que ens quedi i, per tant, també la sobirania energètica. I avui alguns hem apuntat per on passa també exercir aquesta sobirania. Catalunya ha de tenir poder en totes les competències i la competència total per decidir com ens volem relacionar amb l'energia que necessitem per al nostre desenvolupament socioeconòmic i també per a la sostenibilitat ambiental.

També la necessitat de tenir la capacitat per incidir en les diferents baules del sistema energètic, des de la generació, passant per la comercialització, passant pel transport, per la distribució. I aquesta ha de ser la prioritat també dels poders públics.

L'objectiu és assegurar l'abastiment energètic als serveis públics i, per tant, també disminuir, en la mesura de les nostres possibilitats, la vulnerabilitat social. I és evident que hem de reconèixer que som una societat que també som vulnerables i tenim febleses.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidente. Se han dicho aquí unas cuantas cosas. A ver si tengo tiempo en cinco minutos de contestarlas, al menos algunas.

Señor Batet, con el cariño y aprecio que sabe que es sincero y que le tengo, pero que usted nos pida a los demás, precisamente, humildad, reconozco que no lo vi venir, ¿eh?, reconozco que era un asunto absolutamente inesperado. Yo tomo nota, pero espero que también usted lo haga.

Señora Sílvia Orriols, cada Pleno, sin excepción, le tenemos que escuchar a usted decir que España es un reino colonial y que aquí hay colonos y colonizados. Y llega un momento en el que algo le tenía que decir. En primer lugar, porque yo no creo en los cordones sanitarios; prefiero los debates abiertos con franqueza y con sinceridad. Y, segundo, porque de sus palabras se desprende que los colonos seríamos nosotros y unos cuantos más, y los colonizados, ustedes. Y me preocupa, me empieza a preocupar mucho, porque, claro, en teoría eso de tenerla a usted colonizada debería provocarme un subidón, ¿no?, de qué poder que es el mío. En cambio, no siento nada.

Y me preocupa enormemente porque yo me cruzo por los pasillos con usted: «Bon dia, Sílvia.» I vostè em contesta: «Bon dia, Alejandro.» Yo le sonrío; usted me sonrío, y pienso: «Colonizo de pena, qué mal colonizo.» (*Remor de veus.*) No, señora Orriols... (*Aplaudiments.*) No, señora Orriols, no. Ni yo soy un colono ni usted está

colonizada. Somos dos seres humanos libres e iguales, que es el fundamento de la democracia –libres e iguales. Y ya va siendo hora de que entienda algo tan fundamental para la convivencia.

Señor Salvador Illa, no manipule –no manipule. Yo no he dicho que apoyar las renovables sea ideológico. Apoyamos las renovables tanto o más que usted, aquí y en toda España, con hechos demostrables. Lo que he dicho es que el rechazo apriorístico de cualquier tipo de nuclear es ideológico, y eso, sí, lo mantengo. Y lo vuelvo a repetir: nucleares y renovables son compatibles, y no hay por qué elegir. En su intervención, en su réplica, es usted el que plantea la disyuntiva, que es absolutamente falsa.

Usted y otros portavoces han vuelto a insistir, dice: «No, la transición ecológica es irreversible e innegociable.» Y lo han dicho categóricamente. Les avanzo en rigurosa exclusiva que el despliegue de las renovables en Cataluña a corto plazo va a fracasar. ¿Y saben por qué va a fracasar? No porque lo diga yo, que no tengo excesivo poder, precisamente; porque las van a boicotear ustedes, ustedes mismos.

Y sé de lo que hablo; alguna vez en la pasada legislatura me refería a ello. Tuve la oportunidad de gobernar cuatro años en la Diputación de Tarragona, y nos llegaban promotores de parques solares que habían ido a municipios de la provincia con apoyo de la Generalitat de Catalunya y que se habían encontrado al ayuntamiento gobernado por los mismos que gobernaban o tenían poder decisorio en la Generalitat y les decían que no. Y no solamente les decían que no, sino que les montaban una plataforma *per evitar el trinxament del territori*, cuando se trataba de un parque solar. Llegaba un promotor de un parque eólico con apoyo de la Generalitat, iban al ayuntamiento, que tenía que dar la autorización definitiva, y se encontraban un boicot. Y les decían que no, que esto provocaba contaminación paisajística.

Ustedes mismos aquí dicen que las apoyan, pero en sus municipios las rechazan. Y eso es así. Lo viví en primera persona en proyectos muy importantes. Y al final, ¿qué hacían estos proyectos? Se iban, porque si en el ayuntamiento les decían que les iban a presentar alegaciones por todo y les iban a hacer la vida imposible, se iban. Ustedes ya se van a encargar nuevamente de boicotear esos proyectos.

Y yo puedo entender algunas cosas, porque también he podido escuchar a mucha gente, en este caso, en aquella época, para proyectos de energías renovables en la provincia de Tarragona. Y yo puedo entender que, por ejemplo, Aragón o Andalucía, que hoy son los campeones en España en energías renovables, tienen unas características –pues llanuras enormes semidespobladas y, en algunos casos, semidesérticas– que no generan ningún tipo de conflictividad social. Tienen sol y viento como nosotros, pero no tienen ese problema. Y ahí puedes meter lo que quieras sin que haya plataformas de ningún tipo.

Y puedo entender que la orografía y la distribución territorial de Cataluña es distinta a la de Aragón y a la de Andalucía y genera mayor conflictividad. Y reconozco, porque lo he vivido también, que, en algunos casos, algunos parques eólicos en la Terra Alta, pues, no era a lo mejor el emplazamiento más adecuado. Eso es rigurosamente cierto, y lo puedo ver. Pero ¿qué significa eso? Que aquí va a haber más problemas, que no lo van a poder hacer tan amigablemente. Pero porque sus propios partidos en los ayuntamientos afectados se van a oponer de manera rotunda.

Y, por lo tanto, ¿eso qué significa, señor Illa? Que, si ahora la nuclear representa el sesenta por ciento de la energía de Cataluña y las renovables solo el catorce, no se va a invertir en un año; aquí se va a necesitar muchísima pedagogía, muchísima actividad política. Y, por lo tanto, frivolidades las justas. La nuclear no se va a poder acabar tan rápido. Es que, si no, vamos a ir directamente al colapso.

Muchas gracias.

El president

Gràcies, senyor diputat. I, en nom del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el diputat senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Yo reconozco... Y no tenía pensado contestar al señor Batet, pero que tengamos que recibir lecciones de un partido político que mantiene a un presidente del Gobierno rodeado de corrupción a nivel del partido, a nivel familiar, que gasta el dinero del partido en prostitutas y en sobres con dinero B, como poco, es bastante vergonzoso. (*Aplaudiments.*)

El president

Senyor Garriga, li crido l'atenció. El crido a l'ordre, senyor Garriga. El crido a l'ordre.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Volviendo a lo que nos toca hablar el día de hoy: señor Illa, prudencia, toda; mentiras, ninguna.

Recuerdo que ayer usted, en la entrega de los premios Ortega y Gasset, hablaba de que la forma más efectiva de combatir la mentira..., para ello debíamos asumir una premisa, que era que no existen medias verdades; eso decía usted, que o hay verdades o hay mentiras. Y usted ha mentido. Usted ha mentido claramente aquí, como hace su jefe. Ha mentido porque usted recibió advertencias, como recibió el señor Pedro Sánchez. Recibieron advertencias –se lo he dicho antes– de Redeia; del grupo de ingenieros de Cataluña, del colegio oficial en Cataluña; del Colegio de Ingenieros de Madrid; del Consell Assessor d'Infraestructures. Ustedes sabían que el sistema iba a colapsar, y no hicieron absolutamente nada. Y ha ratificado aquí usted que no va a hacer absolutamente nada, que va a persistir en el error. Y auguro que no sé cuándo, pero los catalanes y el conjunto de España van a verse sumidos en otro apagón por su nefasta gestión.

Usted hablaba de que no acepta tutelas. Pues bien, aquí en sede parlamentaria, hemos comprobado como el señor Jové le decía bien claro que el debate energético estaba cerrado y superado, y que no aceptaba ningún tipo de debate en términos de energías renovables o energías nucleares. Como le dije al señor Aragonès en su día que era un *titella* de Junqueras y Puigdemont, usted lo es de Esquerra Republicana, de Comuns y parece ser que también de la señora Von der Leyen o del señor Costa, porque estoy convencido de que su política energética responde a ver quién es el político más verde, o quién promueve más esas nefastas políticas del fanatismo climático.

Usted tiene dos caminos: puede esconder la cabeza bajo el ala, negar la realidad y seguir en ese camino suicida que ya ha ratificado en sede parlamentaria que está dispuesto a recorrer, o, sin embargo, optar por pensar por una vez en el interés de los catalanes, por perseguir eso que tanto repite pero que nadie persigue, que es el bien común de Cataluña y del conjunto de España.

Y, si usted decide recorrer ese camino, yo le pongo la brújula. Y es muy sencillo. En primer lugar, exija al Gobierno de su partido, al Gobierno de España, que paralice ese plan de acabar con las nucleares de Ascó y Vandellòs. Promueva desde esta sede parlamentaria el acabar con ese impuesto autonómico que ustedes imponen a las nucleares. Acabe con la ideologización de su proyecto energético, que se ha demostrado fallido y el causante del apagón del pasado lunes. Invierta de una vez por todas en modernizar la red eléctrica, en mejorar las interconexiones o en el almacenamiento energético, y deje de subvencionar y de destinar el dinero de los catalanes a países extranjeros. Y de una vez por todas, como usted dice pero no hace, ponga a Cataluña a trabajar para que el conjunto de España recupere esa tan ansiada y necesitada soberanía energética.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula la diputada senyora Jéssica Albiach Satorres.

Jéssica Albiach Satorres

Sí; gràcies, president. Voldria fer en aquesta rèplica dos apunts i demanar-li tres compromisos, president.

El primer punt és que la revolució energètica implica reptes tecnològics i de gestió. I, per tant, s'ha de fer amb rigor. Per què dic això? Perquè, per garantir un sistema més gestionable quan no fa sol i no fa vent, que de vegades passa, i que done major robustesa a la xarxa elèctrica, cal desplegar una estratègia per a un sistema d'emmagatzematge distribuït en bateries. Cal també hidràulica reversible, i també protocols que permetin que l'autoconsum es pugi desconnectar de la xarxa quan siga necessari. La tecnologia és suficientment madura per garantir renovables amb plenes garanties per al sistema.

El segon punt que volia fer és que per nosaltres no es tracta només de canviar les energies brutes per energies netes, mantenint el mateix model centralitzat i que estiga controlat per l'oligopoli. La transició ecològica justa que proposem passa per més eficiència, passa per un model distribuït amb comunitats energètiques, un model amb més renovables, on, a més, despleguem més emmagatzematge i decidim també quan opera la hidràulica, respectuós amb la diversitat, que redistribueixi els beneficis en el territori i que impulse les renovables en espais urbans i que, a més, a la vegada, entengui que la millor transició energètica és la que redueix consum energètic i electrifica els combustibles fòssils. En definitiva, estic parlant d'un model democràtic, amb la participació de la ciutadania, de petites i de mitjanes empreses, de cooperatives i del sector públic. Un model, ho torne a dir, que no estiga controlat per l'oligopoli.

I tres compromisos que li volíem demanar al seu Govern. El primer era un compromís per enfortir els serveis públics amb relació a l'energia. Què vol dir això? Doncs enfortir el sistema d'emergències. Vostè ha parlat d'aquest edifici conjunt, però n'hi ha molts temes que nosaltres vam proposar i que, a més, entre totes i tots els diputats d'aquesta cambra vam aprovar en el Ple monogràfic sobre emergències, que s'han de tirar endavant. Entre ells estem parlant de la necessària internalització del 112; cal modernitzar el sistema de protecció civil; els serveis d'emergències s'han d'enfortir amb més recursos, formació i pedagogia a la ciutadania. Per tant, aquest és un punt.

Tenim eines que estan per desenvolupar al nostre país. Estic parlant de la Llei 18/2008, de garantia i qualitat en el subministrament elèctric. Que aquesta llei el que fa és atorgar a la Generalitat competències com a ens regulador del sector elèctric que mai s'han exercit a Catalunya, tant en la planificació com en les inversions i també en la garantia del subministrament. Per tant, Endesa no pot fer lo que li done la gana a Catalunya; ha de garantir la qualitat del subministrament. Ho dic perquè n'hi ha barris del nostre país que en els darrers anys han patit apagades, i no s'ha fet el suficient manteniment de la xarxa. Estic parlant de barris com Nou Barris, com Can Cuiàs, com Can Sant Joan, a Montcada, a Figueres, a Badalona... Per tant, aquesta potestat, aquesta competència, també l'hem d'exercir.

Cal desplegar també totes les potencialitats de l'energètica pública, amb un paper protagonista i avançant també en la seua gestió de les hidroelèctriques.

El segon compromís que li demanem, president. Vostè ja ha parlat de les nuclears; nosaltres ho celebrem. Però sabem que això només acaba de començar. Per tant, cal fermesa en el calendari de tancament, sobretot oferint també alternatives justes al territori. És important també que fem aquest pla de reconversió econòmica i laboral dels treballadors i les treballadores ara mateix dels municipis on estan instal·lades les nuclears.

Però sí que voldríem fer aquí tres preguntes. La primera és: si tanquem les nuclears, està en risc la garantia del subministrament? I la resposta és no. El ritme d'implantació de les renovables, el seu grau de maduresa, el desenvolupament de l'emmagatzematge fan viable aquesta substitució progressiva de les nuclears fins al 2035, que és la data de tancament de les darreres centrals nuclears.

La segona pregunta: qui pagaria la festa de l'allargament de la vida de les centrals nuclears? I vostè ja ho ha insinuat: això acabaria repercutint en la factura de la ciutadania, dels catalans i de les catalanes, per tant, en la seua factura elèctrica.

I tercer: a on volem emmagatzemar els residus de les centrals nuclears? Supose que tots aquells que són tan defensors de l'energia nuclear, que se suposa que és tan fantàstica, doncs, per exemple, voldrien tindre un cementeri de residus nuclears a Ripoll o a Tarragona. No ho sé. Potser ens ho responen.

I l'últim compromís que li voldríem demanar, president, és, evidentment, un compromís amb la transició energètica justa. Sabem que tota revolució genera una reacció, però la millor resposta que podem donar és no aturar les renovables, sinó accelerar la seua implantació amb planificació, amb seguretat i amb diàleg amb el territori.

Gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà i Detrell.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies. A veure, contestaré al president, però com que el diputat Pedret, més que de grup parlamentari que dona suport al Govern, ha fet de Govern... I que molt bé, no és cap crítica. Vull dir, que ens ha explicat moltes coses que potser ens hauria d'haver explicat el president, però, bé, ho ha fet vostè, aquí barrejant papers, però no passa res. És a dir, quan ha comentat, per exemple, el tema de les escoles, que es va avisar els pares i les mares... Això és veritat, perquè jo mateix en soc un exemple. Però, quan nosaltres diem que el president i el Govern van anar tard, ho diem perquè, per exemple, a Ripollet, on governen vostès mateixos –és el mateix Govern–, van tancar les escoles. Per què? Perquè la informació va arribar tard, i aquest ajuntament va prendre la decisió que va creure que era la més bona per als seus ciutadans i ciutadanes i per a la mainada, entenem. Segurament si hagués rebut les instruccions a temps, doncs hagués fet cas al Govern.

Per això quan diem que van anar tard és perquè és una realitat, i no perquè ho diguem on governem nosaltres, sinó que trobaríem exemples on governen la majoria dels partits que governen, que n'hi han..., per sort, encara n'hi han uns quants que no governen massa enlloc.

Però aquesta és la realitat de quan es va tard, que quan les instruccions es donen tard, quan se surt tard, passen coses com aquesta. I que això no vol dir que sigui dolent, perquè cada ajuntament segurament pren la decisió que creu que és millor. Segurament la ciutadania no va compartir la decisió de l'Ajuntament de Ripollet. Jo no l'hagués compartit, però, si no van tenir la informació, doncs van decidir això.

Per això és tan important la política comunicativa quan passen incidents com aquest. I s'ha de reconèixer, doncs, que no es va fer bé i que van trigar masses hores a sortir.

I els serveis públics funcionen per inèrcia. Tampoc no es pot atribuir que funcionin gràcies a les ordres del Govern. És a dir, els serveis públics, o els serveis municipals –perquè he estat alcalde i ho sé–, funcionen per inèrcia. Si l'alcalde no hi és o el Govern no hi és, continuen funcionant per si sols. Per tant, no ens podem atribuir els mèrits dels serveis públics al propi Govern, sinó al propi funcionament d'aquest servei.

Després, quan vostès ens han parlat, per exemple, del Plater... Que ara ens diu el president que el tindrem a finals d'aquest any. Bé, nosaltres ho celebrem. A la pregunta parlamentària, la consellera Paneque ens va respondre que el tindríem el 2026, concretament: «Es preveu disposar d'una versió definitiva el 2026.» Si arriba abans, ho celebrem, només faltaria, però posin-se d'acord. Perquè estaria bé que donin sempre la mateixa informació, perquè, si no, és desinformació, i després ja saben qui les aprofita, totes aquestes coses.

Referent després a la reindustrialització verda, de què també ens ha parlat el president. Bé, nosaltres, quan sentim «reindustrialització verda», la música ens agrada. Ens agrada perquè nosaltres també apostem per la reindustrialització verda. Però, és clar, després li volíem preguntar: de què parlem?, de la indústria del turisme?, és a dir, reindustrialització verda del turisme ampliant l'aeroport o, per exemple, fent el baixador de l'AVE a Girona per afavorir el transport dels turistes?

Perquè, per exemple, hem sabut fa pocs dies que els trens trams que es demanen a molts territoris no es faran. I això sí que és una aposta verda i per afavorir els veïns i les veïnes que viuen als nostres municipis i ciutats. I això ja han dit que no ho pensen fer. Quina reindustrialització verda ens proposen, doncs? Fer més carreteres? Fer el Quart Cinturó, o com en vulguin dir, que també han dit que tiraran endavant?

A nosaltres ens genera molts dubtes, perquè el discurs, la música en general sona prou bé, però quan arriben els fets concrets, escolti, és molt contradictori. I, a més, a moltes de les polítiques que al final acaben proposant, curiosament, els negacionistes, els partits negacionistes climàtics, els hi donen suport. Això també hauríem de plantejar-nos-ho, que aquestes propostes tenen el suport d'aquells qui neguen que les coses no van bé i que hi ha un canvi que té unes conseqüències molt negatives per al nostre país.

I, bé, referent també a la creació..., es va aprovar en el Ple monogràfic la creació d'un cos propi de Protecció Civil que substitueixi l'actual model i per retenir el talent, l'experiència, etcètera. I també havia d'anar acompanyat d'un estudi de dimensionament del personal i d'infraestructures necessàries. És en base a aquest estudi que es dimensiona que vostè anunciï un nou edifici? On està aquest estudi? Perquè tampoc no l'hem vist. I dels recursos humans necessaris tampoc...? On està aquest estudi que es van comprometre a fer i passa el temps?

Per tant, escolti, al final, les propostes que ens fan sobre emergència, l'hi repetim, són propostes o que no estan complint o que ja estan aprovades per aquest Ple del Parlament i que ja hauríem de poder palpar i que encara no són una realitat. I del problema real que té aquest país, que és el model energètic i el fet de que puguem com a país controlar, fer públic i democratitzar l'energia i poder apagar-nos quan sigui necessari, d'això no en parla. I, evidentment, si no parla d'això, és complicada una compareixença per donar explicacions i buscar solucions, si les solucions que ens proposa són coses que ja estan aprovades en aquest Parlament i que estan...

El president

Ha d'acabar, senyor diputat.

Dani Cornellà Detrell

...majoritàriament incomplint.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies. I, en nom del Grup parlamentari Mixt, té la paraula la diputada senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

Bé, en aquesta cambra, ja ho veuen, hi ha de tot. Hi ha diputats que saben exactament com hagués actuat el president Churchill en cas d'una apagada. La majoria no ens atrevim a suposar-ho, però hi ha persones que ho tenen claríssim. Presidents que, en comptes d'argumentar, opten per desqualificacions personals. Li ha costat, eh?, dir Orriols. Li tremolaven els llavis. O eren les cames potser? (*Rialles.*) En aquesta cambra hi ha qui apuntala el Govern per interessos privats, traint el poble català i condemnant-lo a l'ostracisme. Hi ha qui empra el mot «extrema dreta» com a arma llancívola per difuminar la seva mediocritat i incompetència. Hi ha qui considera que important tercer món a cabassades mantindrem el grau de civilització assolit. Bé, ja ho veuen, n'hi ha per a tots els gustos aquí.

Senyor Fernández, vostè no em colonitza, certament, però Espanya sí que ens colonitza, a vostè i a mi. Definició de colònia: «Territori sotmès al domini polític, militar i econòmic d'una potència forana.» En quina llengua enraona l'exèrcit espanyol? Per què els impostos que paguem els catalans se'n van i no tornen? Per què quan votem Espanya ve i ens estova? No deu ser que som una colònia, senyor Fernández? Que tingui molt bon dia.

El president

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, té la paraula el diputat senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Diputats i diputades, consellers i conselleres, president... He demanat prèviament autorització a la portaveu del Grup Parlamentari de Junts perquè volia replicar la darrera intervenció del senyor Batet, que s'ha hagut d'absentar, i em semblava que era una mínima deferència. Preguntaven si podia fer-ho, però, com que crec que la intervenció deu haver estat consensuada amb el grup parlamentari, responc a la seva rèplica dient-li que, a veure, si el que pretenia amb la seva segona intervenció era convèncer-nos de que no havia intentat fer un exercici d'erosionar el Govern i d'un cert electoralisme una mica allunyat de la data de les urnes, la manera d'acabar-la, que ha estat fent una falca dient «aquí hi ha una alternativa, aquí estem, som més solvents», diguem que em porta a dir allò que es deia en llatí de *quod erat demonstrandum* al final de les demostracions matemàtiques. Perquè en fi...

Després, el senyor Fernández ens ha delectat amb un nou debat, en aquest cas sobre colonialisme, però també ha aprofitat per recordar-nos que el Partit Popular són uns fermes defensors de les renovables. Deu ser per allò de l'impost al sol, que o bé ho devem haver somiat o bé ens ho devem estar inventant, però és una manera curiosa de recolzar les renovables.

I després, el senyor Garriga, que per segona vegada ha fet una... La primera vegada, he pensat: «Bé, no hi dediquis un minut perquè no val la pena.» Però la segona vegada ja li diu al president de la Generalitat, al senyor Salvador Illa, «fanàtic». Miri que se li poden fer crítiques, òbviament, al president de la Generalitat i al senyor Salvador Illa, però s'ha d'estar molt lluny en l'ampli espectre de les idees –però molt lluny, en un racó– per veure en Salvador Illa un fanàtic en qualsevol tema. Però no en temes de sostenibilitat mediambiental. És que en qualsevol tema. S'ha d'estar molt molt molt lluny. Jo crec que això el qualifica més a vostè que el qualificatiu que ha usat per al president.

En qualsevol cas, és d'agrair que alguns grups parlamentaris hagin fet l'esforç d'intentar centrar el debat en el que hem de fer a partir d'ara, en el marc de la resiliència del sistema elèctric, de la xarxa elèctrica. Que, efectivament, els canvis tecnològics que s'estan produint pel que fa a les tecnologies de generació obliguen d'alguna manera a repensar el sistema en el seu conjunt. Obliguen també a accelerar debats i decisions al voltant d'algunes febleses, que algunes estaven detectades, com, per exemple, l'escassa interconnexió que hi ha al sud d'Europa. Això la Unió Europea fa ja un cert temps que ho diu, i cal posar-hi remei. I cal també fer els debats oportuns respecte a la major o millor integració de les renovables en la xarxa garantint l'estabilitat i, per tant, parlant d'emmagatzematge en qualsevol de les fórmules possibles o sistemes que permetin, almenys pel que fa a les infraestructures crítiques o als serveis essencials, garantir que puguin desconnectar-se de la xarxa i seguir funcionant autònomament pel sistema que sigui, amb la tecnologia que sigui.

En qualsevol cas, de solucions tecnològiques n'hi ha. La voluntat política hi ha de ser, perquè, en el fons, aquesta nova crisi enllaça amb altres que hem tingut en els darrers anys en impulsar-nos a pensar més i treballar més de cara a l'autonomia estratègica. No només de Catalunya, que no pot funcionar com una illa en el continent al que estem, sinó de la península i del conjunt de la Unió Europea pel cap baix,

pensant en l'autonomia estratègica i, efectivament, en la seguretat en un sentit ampli. Perquè, efectivament, les nostres societats..., i totes ho són, però les nostres societats tenen vulnerabilitats, però és l'obligació de tots i totes nosaltres que els poders públics facin tot allò que estigui a la seva mà per reduir els riscos, per millorar la capacitat de resposta davant de situacions com la que es va produir el 28 d'abril.

I crec que el millor que podem fer amb aquest debat i amb els que l'hagin de succeir –espero que amb més èxit– és tenir un debat fecund, amb idees i amb propostes sobre com fer aquestes millores en el camp de la xarxa de subministrament elèctric, de la xarxa elèctrica, i en molts altres camps. Perquè és, segur, voluntat d'aquest Govern, i sens dubte del nostre grup parlamentari, poder treballar amb tots vostès per intentar establir alguns consensos sobre com millorar la robustesa de les institucions, de la resposta dels serveis públics, que al cap i a la fi és la manera de fer una societat més cohesionada i també més justa.

Gràcies.

El president

Moltes gràcies, senyor diputat. El president vol tornar a intervenir? (*Pausa.*) No. Tanquem aquest punt de l'ordre del dia i passem al novè punt de l'ordre del dia. Aquest serà l'últim punt que substanciarem avui. Els recordo que en acabar aquest punt hi ha un acte, una taula debat, sobre dones científiques aquí mateix, en el Palau del Parlament.

Interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut

300-00120/15

El novè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de joventut. És presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, i per fer-ne l'exposició té la paraula la diputada senyora Mar Besses i Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Bé; gràcies, president. Bona tarda, diputats, diputades, consellera Martínez. Bé, avui li fem aquesta interpellació davant la seva incompareixença a la Comissió de Polítiques de Joventut, una compareixença, doncs, que vam demanar per tal de poder conèixer i que vostè pogués explicar en quines línies, en quins projectes o en quines polítiques està treballant el seu departament en l'àmbit de les polítiques de joventut. Però, cinc mesos més tard, consellera, continuem esperant-la i continuem amb els mateixos interrogants, que esperem que avui ens pugui resoldre, com a mínim algun.

Perquè, de fet, la seva primera compareixença va arribar tard i malament a mitjans de novembre i de forma conjunta amb la Comissió de la Infància, com si volguessin estalviar-se una compareixença. I si creuen sincerament que les problemàtiques que té un infant i que té una persona jove són les mateixes vol dir que estem pitjor del que ens pensàvem. Una compareixença conjunta on els tempos eren ajustats, on es va parlar molt d'infància i poc de joventut i on li vam formular un seguit de preguntes en l'àmbit de les polítiques de joventut, i de les que vostè no en va respondre cap. Per això avui, doncs, venim aquí i li fem aquesta interpellació, perquè pugui explicar en què estan treballant des del departament en l'àmbit de les polítiques de joventut.

Consellera, no li demanem més que a la resta de comissions; de fet, li demanem exactament el mateix: que comparegui quan se la requereixi a la Comissió de Polítiques de Joventut, com ho fa en d'altres comissions, perquè si ho fa a la Comissió de Drets Socials, per què no ho pot fer a la Comissió de Polítiques de Joventut? I permeti'm que, arribats a aquest punt, doncs, dubti de si aquesta incompareixença és per acció o per omissió, perquè la realitat és que aquest Govern està totalment absent i

desaparegut en l'àmbit de les polítiques de joventut. Però el repte és majúscul, i cal que es posin a treballar més enllà de gestionar l'herència rebuda, perquè a hores d'ara és l'única activitat que veiem que fan per part del seu departament.

Els joves d'avui en dia som el jovent de les crisis. Som els que hem crescut amb la crisi del 2008 i les retallades als serveis públics, els que ens hem passat els anys de descobrir qui érem i qui volíem ser tancats a casa per una pandèmia mundial, i els que ara, quan hem de fer el nostre camí, ens trobem amb unes feines precàries, uns sous de misèria i uns lloguers pels núvols. Amb una societat que, a més a més, ens explica el conte de la meritocràcia, que, si ens esforcem molt, segur segur que aconseguirem el que volem, alimentant encara més aquesta frustració, aquesta impotència i aquestes crues expectatives de futur, que, malauradament, és la realitat de molts joves del nostre país. I davant d'això, consellera, vostès estan absents i estan desapareguts.

Una de les eines que precisament analitza aquesta situació i que posa solucions sobre la taula és el pla nacional de joventut de Catalunya, un instrument de país al servei del jovent, un full de ruta que ens ha de permetre revertir molts d'aquests greuges que viuen les persones joves del nostre país. Un pla nacional que vostès es van trobar fet, que comptava amb una àmplia participació dels agents juvenils i que representava un consens de país, així com un pla d'actuacions que ens ha de permetre poder materialitzar i aterrar totes aquestes propostes.

Però ja fa nou mesos que vostès són al Govern i han estat incapaços de fer aquesta tramitació final. És més, incompleixen els seus propis acords, perquè, de fet, al debat de política general van votar a favor, doncs, d'un punt a proposta del nostre grup parlamentari per aprovar-lo abans d'acabar el 2024. Cinc mesos més tard, ni rastre, igual que de la seva compareixença, consellera.

Al darrer Ple, també li vaig formular una pregunta en sessió de control on li demanava, li preguntava pel seu compromís perquè estigués aprovat abans d'acabar el mes de juny, però vostè tampoc em va respondre. Per tant, avui l'hi torno a preguntar, consellera, i li demanaria concreció i que em respongués si vostè es compromet a tenir el pla nacional de joventut de Catalunya i el pla d'actuacions aprovats abans d'acabar el juny del 2025.

Per altra banda, demà, previsiblement, convalidarem un decret i l'obrirem a proposició de llei: el decret de la taxa turística. Un decret on la proposta que fa el seu Govern és que els joves que viatgen pel nostre país a través de les instal·lacions juvenils hagin de pagar la mateixa taxa turística que un turista estranger que s'allotja a un hotel de tres estrelles. Evidentment, un greuge que és fruit d'aquesta deixadesa de funcions quan es tracta de polítiques de joventut; un greuge, doncs, que no han esmenat, però que amb la proposició de llei que des d'Esquerra Republicana hem presentat els farem corregir.

I vostè sap, consellera –o ho hauria de saber–, que les instal·lacions juvenils depenen precisament del seu departament i, per tant, són responsabilitat seva. I en aquest sentit, doncs, li pregunto si és que hi ha hagut algun canvi de rumb en aquest sentit i des de la Direcció General de Joventut o des del departament deixaran d'apostar per aquest turisme juvenil de proximitat i sostenible, o simplement es tracta d'un error degut a aquesta deixadesa de funcions.

De la mateixa manera que vostès han decidit deixar de treballar pel lleure educatiu. Vostès van heretar l'estratègia de reconeixement del lleure i tot un desplegament que estava previst. Però, amb vostès al capdavant, aquesta estratègia ha deixat de donar senyals de vida, perquè no han reactivat ni el comitè consultiu ni la comissió interdepartamental ni cap dels dos grups de treball previstos i que ja estaven en marxa. Per tant, consellera, ho reactivaran? Perquè, per altra banda, també ens consta que des de fa uns mesos ja tenen l'estudi que s'havia encarregat a la UdG per establir precisament les bases d'aquesta estratègia i continuar desplegant les accions. Van dir que ho treballarien amb les entitats del lleure i amb els grups parlamentaris, però, com tantes altres coses, encara no en sabem res.

Una de les principals prioritats de les entitats juvenils –i així també els hi han reclamat més d'un cop– és el desplegament de la llei de foment de l'associacionisme, especialment pel que fa al centre de recursos, per tal de que totes les entitats puguin accedir-hi arreu del territori, especialment, doncs, les entitats juvenils, amb les traves burocràtiques que sovint es troben. Tampoc en sabem res. Li pregunto en quin punt està.

Per altra banda, més coses. Vostès ens tenen acostumats als anuncis a bombo i platerets que després poc o gens s'acaben materialitzant. Doncs, en aquest sentit, fa unes setmanes el Govern espanyol anunciava la rebaixa de l'edat de vot als setze anys, una reivindicació que saben que és històrica del jovent republicà i que el Partit Socialista ha bloquejat en més de tres ocasions al Congrés dels Diputats, però també al Senat. En tot cas, benvingudes siguin les rectificacions. Però supeditaven aquesta possible modificació de l'edat de vot a l'aprovació de la llei estatal de joventut, que a hores d'ara no tenim coneixement que existeixi. Però, més enllà d'aquesta declaració d'intencions, vostès, des del Govern, pressionaran el Govern d'Espanya per fer possible el vot als setze anys? I amb relació, per tant, a aquesta hipotètica llei estatal de joventut que no existeix, però que entenem que si es fa aquest anunci és perquè s'hi està treballant, quin ha estat el posicionament o quin paper han tingut vostès per tal de garantir la sobirania de les polítiques de joventut de Catalunya?

Una altra qüestió que ens preocupa és l'estat de l'ús social del català entre les persones joves. En aquest sentit, l'anterior legislatura es van posar en marxa diferents mesures, diferents iniciatives que creiem, doncs, que han funcionat molt bé per tal de normalitzar i per fomentar l'ús del català, especialment en aquells espais on es troben les persones joves, com són les xarxes socials, els videojocs o la cultura. Però és evident que cal anar més enllà. I, de fet, l'enquesta d'usos lingüístics de la població, publicada el mes de febrer, ens dona més elements per afinar cap a on han d'anar aquestes polítiques en l'àmbit lingüístic. I, per tant, atenent aquesta realitat, quines noves accions, més enllà del que ja s'estava fent, es plantegen per continuar fomentant l'ús del català entre les persones joves?

I, per últim, dues prioritats de país que també són dues de les principals prioritats i necessitats de les persones joves: habitatge i mobilitat. Per una banda, en l'àmbit de l'habitatge, vostès sempre parlen d'aquests cinquanta mil pisos, dels quals un vint-i-cinc per cent han d'anar destinats a les persones joves. Per tant, en quin punt es troba això, consellera? I en quines altres mesures estan treballant per facilitar l'emancipació de les persones joves? Perquè entenem que només amb aquesta mesura, doncs, no anem enlloc. I, per tant, entenem que estan treballant en d'altres qüestions, i, per tant, ens agradaria que ens les poguéssim explicar.

I, per altra banda, en l'àmbit de mobilitat, que saben que és una de les principals preocupacions –o més aviat greuges– del país, crec que és important també ser-ne conscients, que el descompte de la T-jove no serveix de massa si no hi ha un transport públic regular i digne que doni resposta a les necessitats de mobilitat del jovent i que no els discrimini o que no els perjudiqui en funció del lloc del país on visquin o del trajecte que facin. Per posar un exemple, no pot ser que hi hagi més puntualitat i més fiabilitat en els trens que fan Barcelona-Madrid –aquests que vostè es coneix bé, consellera– que als trens de rodalies o de regionals que han d'agafar diàriament centenars de joves per anar a la feina o per anar al seu centre d'estudi.

En definitiva, consellera, el jovent d'aquest país necessita un govern que no només es dediqui a gestionar el que ja s'estava fent, sinó que tingui un projecte polític clar per garantir drets, oportunitats i futur a les persones joves, perquè els joves d'aquest país necessiten respostes i mereixen un govern que estigui a l'alçada. No es tracta de pedaços; es tracta d'una estratègia de país al servei del jovent, com ho és el pla nacional de joventut de Catalunya. Perquè el jovent no ens està demanant favors ni subsidis; ens està demanant drets, oportunitats i futur. I per això els hi

exigim valentia, lideratge i compromís amb el país del present, però sobretot amb el país del futur.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Per respondre, ara és el torn de la consellera, l'honorable senyora Mónica Martínez Bravo.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Molt bé; moltes gràcies, diputada. Gràcies, diputats, diputades, per quedar-vos fins a aquesta última part de la sessió.

Diputada, des del meu departament, des de la meva conselleria tenim tot el compromís en donar explicacions, transparència i comparèixer totes les vegades que sigui necessari. Discrepo que no hagi respost en aquesta cambra, aquí al Parlament, i no hagi donat, doncs, explicacions en l'àmbit de polítiques de joventut.

Vaig comparèixer el 19 de setembre a la Comissió de Drets Socials per parlar de les línies generals d'acció de la meva conselleria. Vaig comparèixer el 19 de novembre de 2024 a la comissió conjunta d'infància i joventut. És veritat que va ser una compareixença conjunta, però va ser per poder comparèixer el més aviat possible. El 19 de març van comparèixer a la Comissió de Joventut la secretària d'Infància, Adolescència i Joventut; la directora general de Joventut, i el director de l'Agència Catalana de la Joventut per explicar les principals línies d'actuació. I el passat 30 d'abril va comparèixer la directora de l'Observatori Català de la Joventut per presentar l'informe de participació i implicació de la joventut.

A més d'aquestes compareixences, he respost en aquesta cambra a dues interpellacions relacionades amb polítiques de joventut: una, el 17 de desembre, de resposta a una interpellació de Junts, i del Partit Popular, el 12 de març. A més, he comparegut en altres ocasions per parlar de qüestions que també afecten el jovent, com, per exemple, la reforma de la renda garantida de ciutadania o l'adopció de l'ingrés mínim vital.

Però, dit això, si és necessari continuar compareixent, ho continuaré fent, donant totes les explicacions possibles. I per això els hi anuncio que he tingut converses amb el president de la Comissió de Joventut per trobar una data el més aviat possible per poder comparèixer a la Comissió de Joventut, donat que comparèixer a la comissió d'infància i joventut sembla que no..., i totes aquestes respostes en seu parlamentària, doncs, no han estat suficients. Jo compareixeré totes les vegades que sigui necessari fins que no hi hagi, diguéssim, aquesta sensació de que no estem donant prou explicacions.

Però, ja que estem aquí, doncs, també podem aprofitar aquesta situació per posar sobre la taula les polítiques de joventut, com també em demanava la diputada. Com he esmentat en altres qüestions, totes les feines que va impulsar el Govern anterior que trobem que van en la bona direcció i sumen per al país, no tenim cap problema per donar-los continuïtat. Ho hem fet amb el pacte pels drets de les persones amb discapacitat, ho hem fet amb l'impuls cap a l'agència d'integració sociosanitària i ho farem en altres àmbits.

I aquest també és el cas de l'impuls cap al pla nacional de joventut, que és cert, doncs, que hi havien uns treballs previs i un ampli consens d'entitats, de grups parlamentaris i d'altres sectors. Llavors, tirem endavant aquest pla.

També s'ha de dir que hem accelerat tots els tràmits perquè aquest pla vagi el més ràpid possible. Però, home, fet fet..., doncs no estava, diguéssim, per posar-hi el llacet, sinó que quedava tot un conjunt d'accions, tràmits obligatoris, que s'havien de fer. I què hem fet? Doncs hem convocat la Comissió de Govern Locals. Hem fet una elaboració d'un informe jurídic. Hem respost a les alegacions d'aquest informe jurídic. Hem traslladat tota aquesta informació a la Comissió Jurídica Assessora. Hem retornat el pla nacional amb esmenes a la Comissió Jurídica Assessora. I ara, finalment, ja

anem més avançats i tenim la previsió d'aprovació al juny. Tant de bo, doncs, res es posi en el nostre camí. Aquest és el nostre compromís.

Però el que fem és fer les passes que cal fer amb la màxima diligència i amb la màxima rapidesa possible, però els tràmits són els que són. I crec que també, doncs, és important posar sobre la taula que aquest Govern porta deu mesos al govern. Ha fet tot el possible per accelerar aquest pla nacional, que ens sembla una molt bona idea, però és que aquest pla portava tres anys, diguéssim, al forn i encara en tres anys... No podem fer en deu mesos el que no s'havia fet en tres anys.

Però, dit això, diputada, estic d'acord que és un pla que compta amb un ampli suport, i és la nostra predisposició que vegi la llum al més aviat possible. Ara bé, com també ens ha passat amb altres situacions, com al pacte nacional per als drets de les persones amb discapacitat, els plans estan molt bé, però aquest Govern també té el ferm compromís de passar a l'acció.

Llavors, nosaltres estem bolcats en impulsar el pla d'actuació que ha de venir, ha d'acompanyar aquest pla nacional de joventut. I en aquest pla d'actuació és cabdal prioritzar i també, doncs, destinar pressupostos a algunes de les polítiques que recull aquest pla nacional, però que també són les que totes les enquestes i tota l'evidència ens diu que preocupen més al jovent, començant per la problemàtica de l'habitatge.

Crec que no es pot negar que aquest Govern ha posat sobre la taula un dels plans més ambiciosos en política d'habitatge que mai havien tingut lloc a Catalunya. El molt honorable president ha anunciat la construcció de cinquanta mil habitatges. Hi ha una comissió interdepartamental en la qual jo tinc l'oportunitat de participar, i ens reunim cada quinze dies per seguir aquest pla de construcció d'habitatge que ha de representar el major impuls i el major increment d'habitatge públic a Catalunya.

I específicament el vint-i-cinc per cent d'aquests nous pisos, d'aquest nou parc d'habitatge públic, estarà reservat per a joves. I, bé, tinc moltes altres coses a dir en matèria de Joventut, però jo crec que amb això ja hauríem cobert una part molt important de les preocupacions del jovent de Catalunya, perquè l'habitatge, totes les enquestes, tota l'evidència ens diu que és la seva principal preocupació.

Però no només construirem aquests pisos i reservarem el vint-i-cinc per cent per a joves. També s'han posat en marxa tot un conjunt d'altres actuacions, com, per exemple, les bases d'una convocatòria adreçada a joves fins a trenta-cinc anys per la compra d'habitatge de segona mà a un preu limitat. Una convocatòria que es preveu que s'obri a l'estiu.

També s'ha impulsat el Bo Lloguer Jove. El Govern ha incrementat el pressupost fins a 50 milions per arribar a atendre més de 27.000 sol·licituds d'aquest bo jove. I també s'ha anunciat la creació d'uns fons públics d'emancipació, amb 100 milions anuals per a la compra d'habitatge a famílies joves fins a trenta anys que tenen dificultats per pagar, diguéssim, l'entrada del seu nou habitatge. Hi ha tot un conjunt de mesures fiscals, com una deducció del lloguer fins als trenta-cinc anys i una bonificació de l'impost que grava l'escriptura pública. Tot això, com deia, només en l'àmbit d'habitatge.

En l'àmbit de la formació –és un dels altres àmbits en què el jovent ens demana un reforç del sistema educatiu i del sistema d'inserció social–, doncs, s'han posat en marxa tot un conjunt de mesures pel reforç del sistema universitari, com, per exemple, la creació de 1.168 places de professorat a les universitats públiques catalanes o els impulsos per atreure talent a nivell internacional, com el Catalonia Talent Bridge: 30 milions d'euros per portar al nostre país més de setanta investigadors i investigadores d'excel·lència d'arreu del món. Tot això, en l'àmbit universitari.

També hi ha hagut un anunci de reforç de la formació professional: 7.500 noves places, un nou model del procediment de preinscripció i del model d'assignació d'aquestes places que ens ha de permetre que aquest setembre no tinguem els problemes que ens vam trobar al setembre passat en l'accés a la formació professional.

I tot això no només en l'àmbit de l'educació; també parem atenció als joves que tenen més dificultats. Catalunya té una taxa d'abandonament escolar prematur de les

més altes d'Espanya i també de l'entorn internacional. I el Departament d'Educació ha posat en marxa un pla de xoc en contra de l'abandonament escolar prematur, com també un impuls als centres de noves oportunitats.

En l'àmbit de l'ocupació, hem de dir que s'està també millorant. Els joves tenen reptes en l'àmbit laboral, però també les coses han millorat en aquest àmbit bastant en els últims anys. No se'ns pot oblidar que la taxa d'atur juvenil era del cinquanta-quatre per cent el 2013, i ara és del quinze per cent. I això és fruit d'una reforma laboral impulsada pel Govern socialista a Espanya amb els seus socis parlamentaris a Espanya.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, consellera. Ara, per fer el torn de rèplica, té la paraula la diputada Mar Besses Casanovas.

Mar Besses Casanovas

Gràcies, vicepresidenta. Bé, consellera, he de dir que la seva resposta ha estat decebedora, per dir-ho finament, perquè no m'ha respost pràcticament a res del que li he preguntat. Les poques coses que vostè mig ha explicat i mig ha detallat no corresponen al seu departament. I, per tant, em continuo fent la mateixa pregunta: quin és el rumb de les polítiques de joventut d'aquest Govern i què és el que està fent des del seu departament?

Consellera, perquè, miri, jo li he preguntat tot de coses que depenen i que són la seva funció. Li he preguntat sobre el model de turisme juvenil, sobre l'estratègia de reconeixement en el lleure, sobre la llei de l'associacionisme, sobre el vot als setze anys, sobre la llei estatal de joventut, sobre política lingüística, sobre mobilitat. I vostè s'ha centrat a parlar de dues coses que, com li deia, no són competència del seu departament.

En tot cas, en l'àmbit de l'habitatge, que vostè sí que ha aprofundit una mica més amb relació a aquests cinquanta mil habitatges, celebrem que compleixin els acords d'investidura i que ho facin amb aquesta ambició. Però també li he de dir que lamentem que no hagin aplicat aquesta mateixa ambició en reclamar aquests pisos de la Sareb i que podrien posar a disposició en un període determinat curt de temps als joves del nostre país. *(Aplaudiments.)*

Pel que fa a la seva compareixença, crec que vostè mateixa s'ha respost explicant tots els cops que havia comparegut a la Comissió de Drets Socials i els zero cops que ha comparegut a la Comissió de Joventut, malgrat que ja hem explicat que hi va haver una comissió que va ser conjunta amb Infància. Però li demanem, si us plau, que deixin de posar excuses i que assumeixin la seva responsabilitat, perquè és vostè qui té la responsabilitat de comparèixer davant la Comissió de Polítiques de Joventut, i la nostra feina és fiscalitzar-los i exigir-los que ho facin. Per tant, celebrem que vinguin a la propera Comissió de Polítiques de Joventut. Els esperarem amb els braços oberts, però lamentem també que sigui fruit d'aquest requeriment que hem hagut de fer a la Mesa del Parlament per instar-la a venir a la Comissió de Polítiques de Joventut.

Pel que fa al pla nacional, crec que hem de ser una mica més rigorosos amb les dates, perquè segur que a ningú se li escapa que nosaltres vam arribar a la direcció de les polítiques de joventut en el darrer any i mig. I precisament va ser en aquest darrer any i mig quan es va presentar, es va fer tot el tram final, que era pràcticament la redacció de tot el pla nacional de joventut. També cal tenir en compte que veníem d'una pandèmia i, per tant, els tràmits estaven com estaven. Però nosaltres en aquest any i mig vam ser capaços no només de fer tot el procés participatiu del pla, sinó arribar a presentar-los i dotar-nos d'aquest consens de país.

El vam presentar al novembre del 2023, i al març del 24, com tothom sap, va decaure la legislatura i, per tant, també el tràmit final d'aquest pla nacional de joventut. Van passar quatre mesos, consellera. Però és que des de que vostès estan al Govern

han passat deu mesos, i en aquests deu mesos han estat incapaços de fer aquests tràmits finals que faltaven. Per tant, home, si posem dades, posem-les totes.

I, miri, consellera, li podria fer una llista molt llarga de coses que en aquest any i mig vam fer al capdavant de les polítiques de joventut, perquè vam ampliar la T-jove fins als trenta i amb un preu únic a tot el país, vam crear Cultura Jove, vam regular el preu dels lloguers, vam crear el Som EVA, vam blindar la rebaixa dels preus universitaris. I podria continuar. Vostès s'acosten a l'any de govern i encara és hora que es posin a treballar i que facin alguna cosa, consellera, en l'àmbit de les polítiques de joventut. (*Aplaudiments.*) Per tant, estarem encantats que vingui a la comissió i que expliqui aquesta llarga llista de coses en les que vostès estan treballant i que encara no coneixem.

Una qüestió que també saben que sempre els hi preguntem i que ens preocupa moltíssim, que és aquesta oportunitat que tenim amb la finalització del conveni del carnet jove el 2026, aquest conveni amb «la Caixa», i que creiem que és el moment per fer aquesta aposta cap a un carnet jove molt més ambiciós, seguint altres models europeus, i que sigui aquesta la finestreta d'entrada o la porta d'entrada de les persones joves a l'Administració, en aquest cas amb la Generalitat de Catalunya, i que pugui agrupar tots aquells beneficis o tots aquells descomptes i serveis que ofereix l'Administració a les persones joves.

Encara no hem aconseguit saber tampoc, amb la compareixença que van fer els responsables de l'Agència Catalana de la Joventut, quin model triaran: si optaran per sortir d'aquesta comoditat i apostar per un model molt més ambiciós de carnet jove, o si bé s'entregaran a la comoditat de prorrogar aquest conveni, per cert, vinculat a una entitat bancària.

Hi han molts temes que ens agradaria poder posar sobre la taula, consellera. Per tant, segur que a la Comissió de Joventut del mes de maig tindrem temps per parlar-ne. Però acabo com he començat una mica, perquè crec que han començat o que vostè ha començat amb molt mal peu. A dia d'avui continuen amb els deures per fer, i les polítiques de joventut no poden estar, no ens podem permetre que estiguin en mode de pilot automàtic.

I deixi'm dir-li una cosa. A nosaltres, evidentment, no ens correspon valorar on viuen o deixen de viure els consellers del Govern, però sí que ens correspon exigir-los que desenvolupin les seves funcions amb el màxim rigor, lideratge i exigència. I, per tant, si les seves condicions, les seves circumstàncies, no li permeten trobar temps per venir a la Comissió de Polítiques de Joventut com fins ara, caldrà que prioritzi.

Per tant, consellera, els joves d'aquest país no tenen més temps per perdre. Tenen el país del futur a les seves mans i ho estan ignorant. Per tant, posin-se a treballar, perquè el jovent mereix un govern que s'arremangui i que estigui a l'alçada.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. I ara és el torn de rèplica de la consellera, la senyora Mónica Martínez Bravo. Quan vulgui.

La consellera de Drets Socials i Inclusió (Mónica Martínez Bravo)

Gràcies, diputada. Doncs, bé, la qüestió és que aquest Govern, el meu departament, estem treballant i estem fent tantes coses que en deu minuts no m'ha donat temps a cobrir-les totes. Llavors, ara, amb molt d'orgull, continuo explicant, perquè és veritat que la política de joventut que hem posat sobre la taula, que ha centrat els primers minuts, està centrada en els grans problemes que té avui el jovent, el que l'evidència i les estadístiques ens diuen que és el que més els preocupa, que és habitatge. I tenim la sort de tenir una magnífica conselleria de Territori i Habitatge fent una feina magnífica. I per això, doncs, he parlat d'això en el primer bloc, igual que d'universitats, de formació, d'educació.

Però també des del Departament de Drets Socials estem fent moltes coses. Primer, estem també adreçant un dels altres grans problemes de la joventut, que és la

salut mental i el benestar emocional, una qüestió cabdal que, diputada, no m'ha preguntat, però jo també explico. Aquí estem també impulsant el programa «Obro fil», una prova pilot que es va iniciar en l'etapa anterior, però que creiem que és una bona eina per detectar patrons de conducta de malestar emocional mitjançant algorismes d'intel·ligència artificial en el comportament dels joves a xarxes. I el que volem és una administració proactiva que ofereixi uns recursos a aquests joves que tenen aquests patrons de conductes en xarxes. Això és el programa «Obro fil», que volem impulsar cap a una nova generació. L'any 2024 van atendre més de 280.000 joves, que van fer gairebé 360.000 consultes. També hem impulsat la web «Tot OK?», que canvia les vies d'accés de la infància i de la joventut des d'un número de telèfon cap a eines digitals, que avui en dia estan més en l'àmbit de l'ús dels seus recursos.

I, bé, veig que una altra vegada se m'està acabant una mica el temps. Llavors, seré una mica telegràfica. L'estratègia del lleure, diputada, l'estem també impulsant. Aquesta és una estratègia en què no hi havia gaire fet, per no dir que només hi havia un acord de govern per dir que es faria una estratègia, i que estem impulsant. Tenim un informe de la Universitat de Girona que ens ha donat una visió parcial del que necessitem per impulsar el lleure. Llavors, l'estem treballant, i esperem que al maig ja puguem explicar les línies generals a les entitats i que cap al juny, juliol puguem explicar amb més detall en què consistirà.

Estem també invertint en la xarxa d'albergs i la xarxa Xanascot amb 6 milions d'inversió i la creació d'un nou alberg a Tarragona. Estem impulsant tot un conjunt de subvencions mitjançant la Convo 25 per a entitats de lleure, entitats que fan polítiques de joventut, i també la política de joventut mitjançant el contracte programa amb els ajuntaments.

La llei de l'associacionisme és una de les altres qüestions que m'ha preguntat, que contempla la creació d'aquesta agència. Aquest és un punt on estem pendent de veure l'escenari pressupostari. I no l'enganyaré, que la manca de pressupostos també dificulta fer grans inversions i grans, diguéssim, expansions de certes prioritats.

I, pel que fa al carnet jove, sens dubte és el compromís d'aquest departament repensar el carnet jove. Necessitem un carnet jove més social, que arribi a més joves. Hi ha hagut una davallada en el percentatge de joves que tenen el carnet jove, i trobem que això és un problema. Volem que sigui un carnet jove universal, per a tot el jovent, i hem d'emmirallar-nos en alguns models que han avançat cap a un carnet jove gratuït, un carnet jove que sigui una porta d'entrada cap a l'Administració i que també tingui un component local. Hem impulsat també carnets joves locals, perquè creiem que també és una manera d'apropar aquesta eina cap al jovent.

Diputada, continuarem fent tota aquesta feina. I no oblidant-nos també dels joves que també necessiten un reforç addicional de l'estat del benestar, com són els joves que viuen en famílies de rendes baixes.

També ho fem amb la reforma de la renda garantida, l'adopció de l'ingrés mínim vital i la creació d'un sistema de garantia d'ingressos, i també, doncs, amb un conjunt de mesures enfocades cap als joves extutelats, que també són joves a Catalunya i necessiten un reforç de la política de joventut.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Moltes gràcies. Amb aquesta intervenció s'aixeca la sessió. I, com els ha dit el president, recordar que hi ha un acte ara a l'auditori. I, per tant, que tots els que han confirmat, si us plau, hi assisteixin.

La sessió se suspèn a dos quarts de set del vespre i dos minuts.

